

P. JOHANNES

**LEGDRÁGÁBB
KINCْسÜNK**
SZALÉZI MŰVEK

LELKI KULTÚRA KÖNYVEI

17.

TRIFÁL JÓZSEF

AZ ISTENI LÉT DICSŐSÉGE

164 oldal, 2.50 Ft.

18.

CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.

SPONSA DEI

Elmélkedések mélyebb lelkiéletre
törekvők számára

260 oldal, 3.50 Ft.

22.

SZT. GRIGNON LAJOS

A TÖKÉLETES MÁRIA-TISZTELET

II. kiadás, 296 oldal, 5.— Ft.

LEGDRÁGÁBB KINCSUNK

25.

P. JOHANNES C. P.

LEGDRÁGÁBB
KINCSÜNK

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat Carolus Szitkey Soc. Sal. censor dioecesanus Imprimatur. No. 1169/1947. Vacii, die 27-a Februarii 1947. † Josephus Episcopus

Felelős kiadó: Szitkey Károly

9912 — Szalézi Művek, Don Bosco Nyomda, Rákospalota
Felelős: Kenéz János

ELŐSZÓ

A könyv címe: Legdrágább Kincsünk. A könyv azonban maga is kincs, arany foglalat. Szerzője, P. Johannes Svájcból való, Svájcban is él. A Magyarországon ismeretlen passzionista rend tagja. Ennek a rendnek a tagjai nem hármass fogadalmat tesznek mint más szerzetesek, hanem még egy negyediket is fűznek hozzá. Ez a negyedik pedig az, hogy bármerre mennek, bárhol prédikálnak, mindenütt Jézus kínszenvedésének apostolai lesznek. Fekete ruhájukon latin, görög és héber nyelven írt jelvényt viselnek az Úr Krisztus nevével.

P. Johannes sokszor megfordult Magyarországon. Még a háborúba lépésünket megelőző esztendőben is itt volt. Jámbor, nagyműveltségű asszonyok társasága hívta meg csaknem minden esztendőben lelki gyakorlat tartására. Nehéz lenne ecsetelni, milyen csodálatos, milyen megdöbbentő hatást tettek elmélkedései mindazokra, akik csak egyszer is hallották szavát. Tökéletesen egyszerű volt, de

akkora szeretet áradt belőle, hogy aki látta és hallotta, akarva-akaratlanul magába roskadt és felnyögött: „Bűnös vagyok! Uram, nem vagyok méltó! Bocsáss meg, mert eddig nem tudtam, mit cselekszem!” Igazi apostol volt, rendelkezett a példa, a szó, a magatartás, a szeretet fegyverével.

Ez a könyve közvetve hirdeti az Úr Jézus kínszenvedésének tanítását. A Kálvária áldozatának vértelen megújításáról, a szentmiséről, a közöttünk élő néma Áldozatról szól. Ő az a Kincs, akit ha megtalálunk, semmi sem fontos, s hogy megtaláljuk, megvásároljuk ezt a kincset, érdemes minden vagyonunkat, anyagi, szellemi javainkat is feláldoznunk. Olyan ez a könyv, mint egy gótikus dóm. Alapjai biztosak, súlyosak, csipkés tornya azonban könnyedén, merészen szárnyal a magasba, hogy az olvasók lelkét mennyei szépségek felé röpitse.

A mi Urunk Jézus Krisztus Teste
őrizzze meg lelkedet az örök életre.

A REJTETT KINCS

Hasonló a mennyek országa a szántóföldön elrejtett kincshez, melyet az ember, aki megtalálta, eldugott és azon való örömeiben megyen és eladja minden vagyonát és megveszi azt a szántóföldet." (Mt. 13, 44.)

A szántóföld a katolikus Anyaszentegyház, a benne rejlő kincs Jézus. Maga az Egyház utal erre, midőn Jézus szent Nevének litániájában így szólítja az Urat:

„Jézus, a hívek Kincse, irgalmazz nekünk.”

Sajnos, Jézus sokak számára **rejtett** kincs, amelyet sem megtalálni, sem felhasználni nem tudnak. Jézust sokan csupán történelmi személyiségnek, vallásalapítónak tartják, aki híveket gyűjtött maga köré, de sok ellenséget is szerzett. Még ügyének buzgó barátai és bátor védelmezői is alig-alig tudják, ki is Ő voltaké-

pen, sohasem gondolkodtak komolyan lényéről és tudajdonságairól. Résztvesznek a szentmisén és áldoznak is, de meg nem gondolják, mit tesznek. Ezért vallásosságuk szinte csak érzelmi jellegű, mélység, erő és állandóság nélkül. Még jámbor lelkék, papok és szerzetesek között is sokan akadnak, akik hallatlan fáradsággal igyekeznek néhány silány pénzdarabot összegyűjteni, pedig végtelen értékű kincs hever mellettük, csak a kezüket kellene kinyújtaniok, hogy egész halom aranyat markoljanak. Nem teszik meg, mert nem tudják, hogyan kell Jézust felhasználni.

Ez a kis írás útmutató szeretne lenni, hogy megtaláljuk és értékesítsük a rejtett kincset.

Arra az egyszerű, de kegyelemszerző gyakorlatra szeretne megtanítani, amellyel egész napi munkánkat szakadatlan lelkiáldozattá tehetjük. Ez a gyakorlat nem új, de Isten dicsőségének és a lelkek üdvének nagy kárára igen kevesen ismerik s még kevesebben gyakorolják.

Bárcsak kinyilatkoztatná neked a Szentlélek, kedves Olvasó, ennek a szent gyakorlatnak értékét, hogy te is elmenj, minden vagytonodat eladd s ezt a kincset megszerezd. Boldog, aki Jézust megtalálta és tudja, hogyan kell Vele élnie. Az éle-

tet aratja majd, és bármerre jár, Isten áldása kíséri. (Sir. 4, 14 után.)

Ezt a munkát Máriának, a teremtés fel-séges Királynőjének, minden kegyelem Közvetítőjének ajánljuk. Az ő szűzi keze által adja nekünk a mennyei Atya szüntelenül Jézust, mindkettőjük szerelmetes Fiát. Az ő tiszta keze által fogadja Őt vissza kegyesen a mennyei Atya, mint áldozati adományunkat, hogy áldozati gyümölcsként újból nekünk ajándékozza Őt az örök életre.

Mondanivalónkat röviden a következő imában foglaljuk össze:

Mennyei Atyánk,
Mária szeplőtelen Szíve által
felajánljuk neked Jézust,
forrón szeretett Fiadat és önmagunkat
Benne és Vele és Általa,
minden szándékai szerint
és az összes teremtmények nevében.

Amen.

Ez az ima magában foglalja a szentmise tényleges áldozatának, valamint a vágy-áldozatnak szellemét és tartalmát is, amelyről később lesz szó. Ez adja tárgyunk felosztásának alapját, amelyet a teljesebb világosság és érthetőség kedvéért következőképen csoportosítunk:

I. RÉSZ

A szentmise tényleges áldozata

1. Az áldozati adomány.
2. Az áldozat Ura.
3. Az áldozati cselekedet.
4. Az áldozat célja.
5. Az áldozó pap.

II. RÉSZ

A vágyáldozat

1. A vágy — cselekedet.
2. Jézus felajánlásának gyakorlata
3. A felajánló gyakorlat értéke.

I. RÉSZ

A TÉNYLEGES ÁLDOZAT

1. AZ ÁLDOZATI ADOMÁNY

A hit titka

A háztengerből hatalmas épület emelkedik ki. Égig nyúló tornyán keresztül ragyog és érchangon kiáltja országszerte, hogy mindenki lássa és hallja: „Ime, ez a katolikus templom! Ime a szántó föld, melyben a legdrágább kincs rejlik! Ime, a világ üdvössége!”

Belépünk. Az oltárnál a pap az Újszövetség áldozatát mutatja be. Felszentelt kezébe veszi a kenyeret, megáldja, s ki mondja fölötte az átváltoztatás szavait: „Ez az én Testem.” Azután a kelyhet ragadja meg, megáldja és így szól: „Ez az én Véremnek kelyhe, mely értetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”

És ebben a pillanatban csoda történik. A pap feje fölött megnyílik az ég. Leírhatatlan fenségben száll alá a mennyország Királynője, körülötte angyalok és szentek megszámlálhatatlan serege. Kezében Jézust, a feláldozott isteni Bárányt hozza. Forró tisztelettel és szeretettel

nyújtja át a papnak. Isten dicsősége felragyog az oltáron és kimondhatatlan fénynyel tölti be Isten házát. A mennyei seregek arcraborulva kiáltják, hogy ég és föld megrendül vallomásuk súlya alatt: „Szent, szent, szent az Úr, a seregek Istene. Ég és föld telve van dicsőségével. Méltó a Bárány, aki megöletett, hogy övé legyen a hatalom és istenség és bölcsesség és erő és tisztelet és dicsőség és áldás! A trónon Ülőnek és a Báránynak áldás és tisztelet és dicsőség és hatalom örökön örökké. Amen.” (Jel. 5, 12—13.)

Jó, hogy a pap nem látja testi szemével, mi játszódik le körülötte. Isten felésege olyan rémülettel töltené el, hogy megbénulna, nem tudná folytatni a szent áldozatot és soha többé nem merné azt bemutatni. Azért földte el Jézus irgalmas szeretete és bölcsesége az ő dicsőségét, hogy se mennyei Atyját, se bennünket meg ne fosszon a szent áldozattól.

Az érzékek nem észlelnek semmi változást. De ez nem baj. **A természetfölötti életben sohasem az érzékek tanusága, hanem egyesegyedül Isten tanusága, a Mindentudónak és Igazmondónak tanusága a fontos.** Midőn Isten Fia kimondta a kenyér és a bor fölött az átváltoztatás szavait, mindenhatósága létrehozta azt, amit

hirdetett. Amikor pedig parancsot adott tanítványainak: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”, akkor mindenható akaratával akarta, hogy az átváltozás mindannyiszor megtörténjék, valahányszor egy pap az áldozat bemutatásánál az ő átváltoztató szavait kiejti. Amit a **Mindenható** akar, az **teljesedik**, ott és annyszor, ahol és ahányszor Ő akarja.

Az Úr ép úgy jelen van a legméltóságosabb Oltáriszentségben, mint lélek a testben, teljesen jelen van az egészben és minden egyes részecskében, mint az emberi lélek az emberi testben, mint a növény lelke a vetőmagban. Törd szét a vetőmagot és keresd benne az életet. Nem találod meg. Az életet még senki sem látta. Áthatolhatatlan természeti titok marad az számunkra. És mégis élet van benne. Ültesd a vetőmagot földbe s az kicsirázik, virágot és gyümölcsöt hoz. És végtelenül bizonyosabban, mint az élet a vetőmagban, van élet a kicsiny fehér ostyában az átváltoztatás után. A Mindenttudónak és Igazmondónak szava szolgál erre bizonyságul. Ezért hajt térdet a pap és imádja a kenyér színe alatt rejtőző Istent.

A legdrágább kincs

A) Jézus — a Fő

Az átváltozással a pap, és általa a hívek közössége a legnagyobbat és legszentebbet, a legdrágábbat és legkívánatosabbat kapja ajándékkul, ami égen és földön található: Jézust, a világ bűneiért feláldozott Bárányt, a hívek Kincsét.

A látható világban az ember a legértékesebb. Az élettelen teremtmények minden tulajdonságát egyesíti magában, a növényhez hasonlóan magból fejlődik, az állathoz hasonlóan érzéki életet él, értelmes lelke révén pedig a tiszta szellemek világába hatol, s a kegyelem által még a Szentháromság isteni életében is része van. Egyetlenegy ember többet ér tehát, mint az egész látható világmindenség.

De minden embernél együttvéve többet ér Jézus, az emberek Királya, „elsőszülött minden teremtmények előtt.” (Kol. 1, 15.) Az ember minden kiváló tulajdonságát hasonlíthatatlan teljességgel és összhanggal egyesíti magában s így Isten csodás alkotásainak csúcspontját jelenti a teremtészet, a kegyelem és a dicsőség rendjében.

Jézust, a legdrágább Kincset vert aranyból készült szekrényhez hasonlíthatjuk. Csodálatos, végtelenül finom kris-

tályból való edény csillog benne, színültig telve a legdrágább és legritkább drágakövekkel. De valamennyit túlragyogja egy gyémánt, melynek tüze végtelen szépséggel és erővel szikrázik. Fénye az egész kincset olyan ragyogással árasztja el, hogy azt teremtett lény szeme isteni segítség nélkül el nem viselheti.

Az arany szekrény

Jézusnak a Szentlélek isteni erejéből Mária szűzi méhében alkotott szentséges Teste. A látható világban fellelhető minden szépnek, jónak és tökéletesnek mintaképe ez. Egyetlen más emberben sincs meg a tagoknak és szerveknek, az érzékeknek és erőknek az a magasrendű fejlettsége, tökéletes összhangja, mint Jézusban. Teste Isten legfölségesebb remekműve a látható természetben, s éppen ezért végtelen értékű.

A kristály edény

Ezzel a tökéletes emberi testtel a teremtés pillanatában emberi lélek egyesült, s ez oly ragyogó és tiszta, hogy az összes lelkek együttvéve sem hasonlítha-

tók hozzá tökéletesség, éles ész, sokoldalú tudás, szentség, akaraterő, és szívbéli szeretet tekintetében. Ami csodálatosat csak a művészek, a költők, a szónokok lelkében találhatunk, azt hasonlíthatatlanul fenségesebb alakban találjuk meg Jézus lelkében. Ez a lélek végtelenül több minden lángésznel. Isten legtökéletesebb remekműve ez a szellem rendjében s ezért végtelen értékű.

A gyémánt

Jézus szent embersége azért részesült a természetes tökéletesség teljességében, mert az volt a hivatása, hogy a természetfölötti teremtés teljességét, a kegyelem teljességét magába foglalja. A kegyelem: részesedés az isteni természetben, a Szentháromság életének beleáramlása az erre különösképen előkészített lélekbe. Jézus Lelkének kristályedényébe már az első pillanattól kezdve oly gazdagon áramlott az isteni élet, hogy sem égen, sem földön sohasem volt és lesz hozzá hasonló lélek. A mindenségben seholsem trónol a Szentháromság olyan fényben, senkinek sem ajándékozta az Atya oly boldogító bőségben személyes szeretetét, mint Jézus Lelkének. Az ő Lelkébe ön-

tötte általában mindazokat a kegyelmeket, amelyeket az emberiségnek akart kiosztani, miként Jn. 1, 16.-ban olvassuk:

„És mi mindnyájan az ő teljességéből vettünk, éspedig malasztért malasztot.“

Csupán egyetlen lény közelíti meg Jézus említett tulajdonságait: Mária, az ő szent Anyja.

A Szentszűz lelkéből azonban hiányzott valami, ami Jézus Lelkében az első pillanattól kezdve megvolt: Isten közvetlen szemlélése, éspedig tisztábban és boldogítóbban, mint az angyalok és szentek legtökéletesebb látása. Jézus Istennek legcsodálatosabb remekműve a kegyelem rendjében.

Kegyelmével egyenlő az ő dicsősége. Jézus mennybemenetele után akadálytalanul törhetett elő lelke mélyéből isteni dicsősége, és ez oly megfoghatatlan szépséggel övezte Testét, olyan ragyogó fénybe öltöztette azt, hogy az egész mennyországot betölti és világossága mindent meghalad, az Istenség dicsfényének kivételével. Jézus Isten legcsodálatosabb remekműve a dicsőség rendjében.

Ennek a kegyelmi bőségnek alapja és forrása, minden kegyelmek kegyelme: a

hiposztatikus egység, azaz az emberi és isteni természet egyesülése a második isteni Személyben. Jézus nem csupán Isten műveinek koronája, hanem maga Isten. Ő az örök Atyának vele egylényegű Fia: világosság a világosságtól, Isten az Istentől, igaz világosság az igaz világosságtól, született, nem alkottatott, mindenható, végtelenül bölcs, végtelenül jó, végtelenül szent, miként Atyja. Ő a feltámadás és az élet. Előtte leborulnak a mennyei seregek, imádják Őt, és forró tisztelettel és szeretettel zengik: Szent, szent, szent! Krisztus szent embersége nem létezik önmagában, hordozója a második isteni Személynek, az örök Igének. Isten Fiának megtestesülése révén szent embersége annyira eltelt, átítatódott, egyesült az Istenséggel, emberi Teste és emberi Lelke úgy magára öltötte Isten felségét és méltóságát, hogy Jézusban minden imádatraméltó szó teljes értelmében **végtelenül** szent és drága. Jézus Isten és ezért valóban **végtelenül** drága Kincs, a legfőbb Jó. S ez a Kincs az átváltozás pillanatában a miénk lesz. Milyen gazdaggá, mily végtelenül gazdaggá tesz bennünket a szent áldozat!

Szikrázó drágakövek

De tovább megyünk! A létnek a működés felel meg. Jézus tökéletes ember volt s ezért cselekedetei is mind tökéletesek. Pusztán természetes szempontból is olyan igaz és jó, okos és igazságos, erőslelkű és szelíd, alázatos, tiszta és szeretetreméltó volt, mint senki más. Egyedül Ő szegezhetette ellenségei mellének ezt a kérdést: „Ki vádolhat engemet a bűnről?” (Jn. 8, 46.)

De fokozd bár valamely emberi cselekedet természetes tökéletességét a végtelenségig, a legcsekélyebb **természetfölötti** cselekedet méltóságát, értékét sem érheti el soha. Szent Ágoston és Szent Tamás szerint egyetlen ember kegyelemkincse több, mint a testek és szellemek összességének értéke. Hiszen a kegyelem nem más, mint részesedés az isteni természetben, vagyis abban, ami Istent Istenné teszi, az ő benső isteni életében. Az ilyen benső isteni létteljességből fakadó cselekedetek tehát végtelenül magasztosabbak a legtökéletesebb, de tisztán természetes erényes cselekedeteknél. **Valamennyi test és szellem minden természetes cselekedetével nem nyom annyit a latban Isten előtt,**

mint az istenszeretetnek legcsekélyebb természetfölötti tevékenysége.

És most gondolj Jézus kegyelemteljeségére, mely nagyobb, mint az összes angyaloké és szenteké együttvéve, és magad is beláthatod, hogy Jézus szentséges Szívének legcsekélyebb szeretetaktusa sokszorosan értékesebb az összes angyalok és szentek leghősiesebb erénygyakorlatainál. S akkor mérd fel, ha tudod, Jézus életének, erényes cselekedeteinek együttes értékét, a jászoltól a keresztig.

De menjünk még tovább! Jézus nem pusztán ember. Jézus Isten. A cselekedet a cselekvő személyéhez fűződik, attól nyeri értékét és méltóságát. Jézus isteni Személy, ezért minden cselekedetének a szó szoros értelmében végtelen értéke, végtelen méltósága van.

Milyen szerencsés és gazdag lennél, ha Jézus csupán egyik legkisebb szeretetaktusát neked ajándékozná. Valóban végtelenül drága ajándék volna ez. De íme, halljad és ámulj! Az átváltozásban nem csak egy, hanem az isteni Szív legizzóbb, leghősiesebb szeretetaktusainak összessége a tied lesz, melyeket Ő mennyei Atyjának, szent Anyjának, a halhatatlan lelkeknek szánt.

Milyen gazdag és szerencsés lennél, ha

az Úr egyetlen Miatyánkjának, egyetlen éjszakai imaórájának érdemét neked ajánlékozna. A kicsiny, fehér Ostya pedig — ó, bárcsak gyakrabban és mélyebben mérülnék el ebben a gondolatban, — nem egy éjszaka imáját, hanem 33 esztendő istenemberi, megváltói imáját foglalja magában. Micsoda kincs!

Mily kimondhatatlan örömmel töltene el, ha Jézus egyetlen Sebének, drága Vére egyetlen kiömlő cseppjének érdeme a tied lehetne. Hiszen azzal az egész világ és még ezer világ bűnadósságát is leróhatnád. És íme! A kicsiny fehér Ostyában az Úr összes sebeit, egész szentséges Véréit elnyered, minden szenvedése a tied lesz, amelyet az anyaméhtől kezdve keresztthaláláig elviselt. A Megváltó élete egyetlen szakadatlan áldozat volt, mely szent Testének és Vérének erőszakos elválasztásával, a keresztalállal végződött.

Gondold olykor végig a szentmise alatt: a Szentostya Jézus halálfélelmét és véres veritékét adja kezedbe. Az Olajfák Hegyén oly nagy fájdalmat szenvedett az Úr a te vétkeid s az egész világ bűnei miatt, amint Isten megbántása azt megkívánta. Leírhatatlan szeretettel és fájdalommal tette jóvá a közönyt, a kevélységet, amellyel a bűn az Atya haragját ki-

hívja. A rendezetlen ösztönök fékentartásában tanusított irtózást, gyávaságot oly emberfeletti megerőltetéssel engesztelte ki, hogy véres verejtékkal és véres könnyekkel adott az Atya végtelen igazságosságának teljes elégtételt. És Jézusnak e legiszonyosabb szenvedése egészen a tied lesz az átváltozás pillanatában. Micsoda kincs!

Képzeld el, hogyan állt a szentek Szentje az egész nép előtt gyalázatosan lemezelenítve, végtelenül szegyenkezve s a gonosztevőktől remegve, az ostorozó oszlophoz kötözött testtel, hogyan korbácsolták, tépték, szaggatták testét őriöngő vérszomjjal tetőtől talpig. Lásd, miként vonaglik Jézus, igaz Isten és igaz ember, mint az eltaposott féreg. Halljad, mint nyög és jajgat, mily megindítóan könnyörög Atyjához kegyelemért és irgalomért szívettépő gyötrelmében! Nézd, mint folyik le patakokban Vére a bűnös földre, hogy a te vétkeidet s az egész világ bűneit lemossa. És ezt a végtelenül drága kinszenvedést ajándékozza neked az Úr a kicsiny fehér Ostyában az átváltozás pillanatában.

Nézd végig, mint bántalmazták a hóhérok embertelen kegyetlenséggel Megváltónk szentséges Arcát, melyre gyönyörű-

séggel tekintenek az angyalok, mint verik be mondhatatlan kínok között a hegyes töviseket szentséges fejébe. Lásd, hogyan pereg le isteni Vére szentséges homlokán, mint tölti meg szemét és csöpög le szét-tépett mellére. Nézd, hogy megköpdösték, szinte a felismerhetetlenségig eltorzították szentséges fejét! Hallgasd a fájdalom őrijítő kalapálását a meggyötört főben s érezd a kín észbontó fokozódását! Az Úr halgatva tűr mindent, érted imádkozik, érted ajánl fel mindent. S a Szentostyában egész kinszenvedését ajándékképen teszi kezébe. Micsoda szeretet! Micsoda kincs!

Járd végig lélekben a keresztút egyes állomásait, amikor Jézus magára veszi a te halálos ítéletedet, mondhatatlan kínok és fájdalom közepette szétszaggatott vállára emeli a szegényfát, összeesik s ismét feltápáskodik... nem kíméli magát Anyja megrendítő fájdalmának látványától... engedi, hogy megfosszák ruháitól, elevenen a keresztre szögezzék, s három órán át őrijítő fájdalom közt áldozza fel magát és imádkozik érted!

Hallgasd haldokló Udvözítő hét szavát és megrendülten mondd azokat Vele, míg az áldozat beteljesedett, míg a tátongó oldalseből az utolsó csepp víz és vér is a földre folyt, hogy érte és érted engesztel-

lést nyújtson. S ezt a végtelen engesztelő és érdemszerző áldozatot határtalan jóságában neked adja az Úr az átváltozás pillanatában.

Ne feledd soha: a Szentostya az oltáron egy ember áldozatát, sőt mi több: az Istenember áldozatát, életét, kínszenvedését és halálát, mélységes megaláztatását végtelen dicsőségét foglalja magában. A szentmiseáldozat a szentséggé lett, elrejtett történelmi megváltás. Ha akarsz, tied lehet.

B) MI — AZ Ő TITOKZATOS TESTE

Az áldozat jelképes cselekedet. Az áldozati adomány az áldozatot bemutató közösség jelképe. Általa, vele és benne az áldozatot bemutató közösség azt az akaratát fejezi ki, hogy e pillanattól kezdve örökre Istennek szenteli magát, Isten kizárólagos tulajdona kíván lenni. A szentmiseáldozatban Jézus: a pap és az áldozatot bemutató közösség Isten iránti benső önfelajánlásának külső jelévé válik.

Ez a lelkület nyilvánul meg csodálatos módon az áldozati adományok előkészítésénél. A papnak lelkiismereti kötelessége, hogy ilyenkor a kehelyben lévő bor-

ba néhány csepp vizet vegyítsen. A bor nemes, finom anyaga tulajdonságai és hatása, valamint Krisztus Vérévé változásának lehetősége miatt az Istenember jelképe. A szétfolyó, szétömlő víz viszont megfelelő módon jelképezi az esendő és mulandó embert. A vegyítés után a vízcseppek már nem léteznek többé önmagukban, hanem feloldódnak a borban, s annak tulajdonságait veszik fel.

A katolikus Egyházban nincsenek puszta szimbólumok. A jelképek eredményezik vagy tartalmazzák is azt, amire utalnak. A szentmiseáldozatban a hívők nem csupán jelképesen, de valóságosan, igazán feláldozzák magukat Krisztusban, Vele és Átala, s egy áldozattá olvadnak Vele.

A szent keresztségben s végül a szentáldozásban, miként a víz a borral, mi is elvegyültünk Krisztussal, Krisztussá változtunk, mint a szőlővesszők az eleven szőlőtőbe oltattunk, hús lettünk az ő húsból, csont az ő csontjából (Ef. 5, 30.), keresztényekké, Krisztussá váltunk. Mindazok, akik Krisztusnak, a Főnek ilyenformán tagjai lettek, vele egy élő szervezet alkotnak, az ő misztikus Testét, a katolikus Egyházat. A katolikus Anyaszentegyház tehát nem olyan vallásos közösség mint bármely másik, nem csupán rend-

szer, tanítás, világnézet, nem pusztán a hasonló gondolkodásúak egyesülése, hanem annál végtelenül több, élő test, Jézus Krisztus Teste, valóságos személy, Krisztus maga, ki az évszázadokon át tovább él, tanít, működik s isteni életét közli a kiválasztottakkal, a mennybe viszi őket. Krisztusnak csaknem minden kortársa csupán a külsőt, az emberit látta Benne, testét látta vérrel és sebekkel, szennyyel és mocsokkal borítottan, gyalázattal halmozottan, a politikai bűnnel vádolt Krisztust látta, akit halálra ítélték. Ekkor megbotránkoztak rajta s a tömeggel együtt kiáltották: „Keresztre vele!” De Mária s még néhány megvilágosodott lélek a hit szemével a külső burkon túl meglátta Isten Fia dicsőségének ragyogását s a világ üdvösségét imádta benne. Ez a katolikus Egyház sorsa is. A legtöbb ember csak külsejét, a többihez hasonló szervezetét látja, sőt fennakad az arcát és testét borító szennyen és sebeken, vagyis nem akar mást látni, mint az Egyház papjainak és híveinek bűneit, hibáit, emberi gyengeségeit, az Egyház törekvéseit földi hatalomváagnak tartja s együtt kiáltja a tömeggel: „Keresztre vele!” Ha azonban valaki a hit világosságát hordozza lelkében, az felismeri a katolikus Egyházban Krisz-

tus jegyesét, arcán meglátja az isteni dicsőség visszfényének ragyogását, szívében észreveszi Isten Fia dicsőségének fénysugarait. A katolikus Egyház misztérium, csodálatos titok: Krisztusnak, az Isten Fiának Teste. Az Egyház egyes szervein keresztül Jézus szól hozzánk, Jézus ad kegyelmet, Jézus köt és oldoz, Jézus vezeti a lelkeket az örök életre. Aki tehát az Egyházban hisz, Jézusban hisz. „Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet, engem vet meg. Aki engem megvet, megveti azt, aki engem küldött.” (Lk. 10, 16.) Aki tehát az Egyházat megveti, az a mennyei Atyát veti meg. Aki az Egyházra bízta magát, Jézus Krisztusra bízta magát. Aki az Egyházat szereti, Jézust szereti, aki az Egyházhoz tartozónak vallja magát az emberek előtt, Jézushoz tartozónak vallja magát. S aki megvallja Jézust az emberek előtt, azt ő is megvallja mennyei Atyja előtt. (Mt. 10, 32.) Aki az Egyháznak engedelmeskedik, Jézusnak engedelmeskedik. „Amiket megkötöztök a földön, meg lesznek kötve mennyben is, és amiket feloldoztok a földön, fellesznek oldozva mennyben is.” (Mt. 18, 18.) Akinek az Egyház az Anyja, annak Isten az Atyja. „Ahol Isten Lelke, ott van az Egyház, s ahol az Egyház,

ott van Isten Lelke." (Szent Irenaeus.)

Hatoljunk még valamivel mélyebbre ebben a titokban. A szent keresztség révén Krisztus tagjai lettünk s ezáltal szorosabban, életteljesebben egyesültünk Krisztussal és egymással, mint tulajdon testünk tulajdon lelkünkkel. Amit a lélek ettől a pillanattól kezdve Jézus világosságának birtokában gondol, Jézus akaratának hatására akar, Jézus szeretetének izzásában szeret, Jézussal egyesülve cselekszik, az egészen Jézus cselekedete és ugyanakkor egészen a **mi** cselekedetünk. A Jézussal való egyesülés ugyanis nem függeszti fel természetünket és akaratszabadságunkat, hiszen ellenállhatunk Jézus lelkünkben kifejtett hatásának, önfejű, makacs, önző módon járhatunk el, vétkezhetünk s az akkor kizárólag a **mi** cselekedetünk, Jézusból semmi sincs benne. A kegyelem a Krisztussal való csodálatos lét- és életközösségbe emel bennünket, de tőlünk függ, hogy megmaradunk-e abban, vagy önállóan akarunk-e cselekedni.

Fontos tanítást kell beiktatnunk ezen a helyen. Minden élőlény, az ember is, nem csupán testileg, de lelkileg is a tökéletesedést célzó, egészen határozott isteni terv szerint fejlődik. A haladást a szunynyadó életerőknek egyre gazdagabb és

tökéletesebb tevékenysége, belülről kifelé való áramlása jelenti. Minél határozottabban tör az ember célja, azaz Isten felé, minél gyakrabban és tökéletesebben végez olyan cselekedeteket, amelyek őt Istennel egyesítik, annál gyorsabban és biztosabban jut el a tökéletességig. Semmittevással nem lesz az ember szentté. Az fogad el legtöbbet Isten végtelen nagyságából, aki életerejét állandóan képességeinek végső határáig megfeszíti. **Minél több megfontolt akarati tevékenységet fejtünk ki minden rendelkezésünkre álló erőnk latbavetésével, annál gazdagabb lesz nyereségünk.** Aki rosszul vagy csak fele erejével cselekszik, az elmarad a fejlődésben, elkorcsosul. Sajnos, nagyon is sokan vannak, akik Istennel kapcsolatos lelki fejlődésükben elmaradtak.

Ha azonban az ember cselekedetét bár magasfokú, ám pusztán **természetes** tökéletességgel végzi, cselekedete mitsem ér Isten előtt. Csak a végtelenül tökéletes cselekedet lehet méltó ajándék a végtelenül nagy Isten számára. Természetes jócselekedeteinkbe tehát valami végtelen jellegűnek kell beszivárognia, hogy azok méltók legyenek Istenhez. Ezt hozza létre Krisztussal való életközösségünk. Ez-

által részünk lesz az isteni természetben, amit cselekszünk, az egyúttal az Istenember cselekedetévé válik, Benne, Vele és Átala nyer isteni méltóságot és értéket. Aki nincs a kegyelem állapotában, aki tehát nem élő tagja az ő Testének, az semmi olyat nem tehet, ami Isten előtt értékes, örök jutalomra méltó volna. „Nélkülem semmit sem tehettek.” (Jn. 15, 5.) Személyünknek és tetteinknek annyi az értéke, amennyit Jézus képvisel bennük. Midőn Krisztus a szentek érdemeit jutalmazza, tulajdon kegyelemkincsét koronázza meg. Hiszen a szentség végül is nem más, mint tökéletes részvétel Jézus szentségében, és az a legszentebb, aki legjobban egyesült Jézussal. A Boldogságos Szűz azért foglal el különleges helyet a szentek hierarchiájában, mert szorosabban egyesült Jézussal, mint a többi szentek együttvéve. Ha azt mondjuk: Mária, a visszhang rá: Jézus. Menjünk Máriához, s ő Jézushoz vezet bennünket. Mária állandóan Jézusra tekintett, Jézussal egyesült, feláldozta Jézust és Benne, Vele, Átala önmagát Jézus összes szándékai szerint. Jézus volt életének egész tartalma, legdrágább Kincse.

Bármennyien vagyunk is Jézusban, s Ő bennünk, a szentmiseáldozatban egy ál-

dozattá válunk Vele. A legnagyobb buzgósággal törekedjünk tehát arra, hogy minden cselekedetünket és önmagunkat is Jézussal telítsük, mindent a kegyelem állapotában, lehetőleg tökéletesen, Jézusban, Vele és Átala tegyünk. Sőt igen ajánlatos, hogy minden cselekedetünk előtt kifejezetten egyesüljünk Jézussal. Ezt egyszerű akarati ténnyel végezhetjük, s a következő röpmában fejezhetjük ki: „Jézusom, teljes szívemből egyesülök Velled.” Jézus helyes értelemben vett felajánlása nem lanyhaságra, hanem inkább erőink teljes latbavetésére vezet. A szentmiseáldozatban tehát Jézust ajánljuk fel s Benne, Vele, Átala önmagunkat.

Fontold meg most, mi van Jézusból a katolikus Anyaszentegyházban. Gondolj a órákra, a papok breviáriumára. Sok százezer pap és mindkét nembeli szerzetes zengi a napnak és az éjszakának minden órájában Isten dicséretét zsoltárokkal, himnuszokkal és imákkal, amelyeket maga a Szentlélek sugalmazott. Jézus az, aki az Istennek szentelt ajkakon át értünk imádkozik. Drága ajándék lenne, ha egy pap neked adná egyetlen napi breviáriumának érdemét. S íme, a szentmisében az egész katolikus Egyháznak, minden papnak és szerzetesnek ez a fölséges istendí-

csérete a mienk lesz és mi ajándéku ad-
ju' azt a mennyei Atyának.

Gondolj arra a sokszázezer papra és szerzetesre, aki a világról és mindenről lemondott, életét szigorú vezeklésben s a felebaráti szeretet hősiességében, teljes szegénységben, önkéntes és súlyos áldozatokkal járó szűzességben tölti, s akarátának állandó megtagadásával egészen a testi és lelki irqalmasság cselekedeteinek szenteli magát. Jézus az, aki mindezt létrehozta ezekben a lelkekben, s rajtuk keresztül másokban. S a szentmiseben mindaz, amit ezek a lelkek tesznek és elszenvednek, a mi ajándékunkká válik, amelyet a mennyei Atyának felajánlunk. Micsoda kincs!

Gondolj arra a számtalan, világban élő jámbor lélekre, akik állandó ellenmondás, sokszor rettenetes áldozatok közepette hűségesen megvallják hitüket, hősiesség bízalomról tesznek tanuságot, Isten iránti szeretetből sokszor a vértanuságig megőrzik ártatlanságukat, s másokért emésztődnek fel szent kötelességteljesítésben. Jézus az, aki bennünk mindezt létrehozta. Benne, Vele és Átala pedig az erényeknek és érdemeknek ez a teljessége tulajdonunk lesz s ajándékunk, melyet a mennyei Atyának felajánlunk.

Gondolj a keresztény szülőkre, akiket hajt a vágy, hogy Isten országát gyarapítsák, Istennek gyermekeket ajándékoznak, s kimondhatatlan fáradsággal és megerőltetéssel testben és lélekben Isten gyermekeivé neveljék őket. Jézus hozza ezt létre bennük, ő teszi a házas és családi életet istentiszteletté. És az áldozatnak és fáradságnak, erénynek és érdeknek ez a jól megrázott mértéke a mienk lesz a szentmisében, a mi ajándékunk, melyet a mennyei Atyának felajánlunk.

Gondolj arra a sok-sok keresztény emberre, akik testileg és lelkileg súlyos szenvedéseket viselnek el, éjjel-nappal szörnyű fájdalmak szegeznek őket Krisztussal a keresztre, s szenvedéseikkel egészítik ki azt, ami Krisztus szenvedéseiből még hiányzik az ő Egyháza számára. Jézus az, aki bennük szenved. S a szentmisében ezeknek az érdeknek értékes kincse is kezünkbe hull, ajándékol adhatjuk azokat az Atyának.

Gondolj mindazokra, akik ebben a pillanatban halálukon vannak, még ma meghalnak. Hányan akadnak közöttük, akik egyesítik halálukat Jézus halálával, életüket Jézusnak adják testvéreikért, s talán vérző vagy vértelen mártirokként pusztulnak

el szeretetből. Milyen drága az Úr szemében az ő szentjeinek halála! Mindezt Jézus hozza létre bennük. S a szentmiseáldozatban ez a Jézussal egyesült szent halál is a mi ajándékunk lesz, melyet a mennyei Atyának felajánlhatunk.

Gondolj arra, amit az Üdvözítő benned magadban cselekedett a legutóbbi szentmise óta, s arra, amit Vele egyesülve tetél. Ne feledd, hogy ezt is teljes szíveddel és akaratoddal a szent áldozatba foglald, a rád eső résszel, és pedig fontos résszel hozzájárulj az Egyháznak Jézusban, Vele és Általa teljesülő önfelajánlásához.

Folytasd még magad is ezt a gondolatmenetet, mindaddig, míg teljesen le nem nyűgöz annak az oltáron fekvő kis fehér Ostyának a gazdagsága és végtelen értéke. Igen, gondold ezt végig, fontos, hogy tudjad, mit ajánlasz fel, s hogy **mindezt akard** is felajánlani. Minél tisztább a felismerés, minél határozottabb az akarat, annál értékesebb és érdemszerzőbb a cselekedet, annál nagyobb Isten dicsősége és a cselekedetből fakadó haszon. Ha ezentúl a felajánló imát mondod s így imádkozol: felajánljuk neked Jézust és önmagunkat, akkor tudatosan gondolj arra, kicsoda Jézus és hogy mit ad ez a szó: „önma-

gunkat" az Úr áldozatához, milyen végtelen kincset ajánlasz fel az Atyának ezzel a szóval: „önmagunkat”.

Ha tudnók, mi is az a szentmiseáldozat, elragadtatásba esnénk az ámulattól és a boldogságtól, megsemmisülnénk a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti tisztelettől, szeretettől és hálától, fáradhatatlan buzgósággal iqvekeznénk ezt a kincset Isten dicsőségére, önmagunk és a lelkek javára felhasználni.

Aki csak egy kicsit is megértette a hit titkát, az felfogja, miért hagyta meg az Anyaszentegyház minden gyermekének súlyos bűn terhe alatt, hogy legalább hetenkint egyszer résztvegyen a szentáldozaton Isten dicsőségére s a maga és a világ üdvére.

A végtelen Istennek tartozunk ezzel az isteni hódolattal. Aki a mennyei Atya kedvéért még annyi imádásra, hálára, engesztelésre és szeretetre sem hajlandó, hogy egyszer hetenkint eljöjjön s az isteni áldozat bemutatásán résztvegyen, az már nem érdemli meg, hogy Isten gyermeke legyen, nem érdemli meg a mennyországot.

A földön és a tisztítóhelyen számtalan lélek szomjazik az isteni kegyelemre és

az örök életre, de nem tudják azt önmaguknak megszerezni, mert nem ismerik a legrágább kincset és nem képesek azt hasznukra fordítani. Tőlünk várják tehát a segítséget. Jaj nekünk, ha hanyag szolgák vagyunk, akik a kapott talentumot a földbe, azaz a földi gondokba és élvezetekbe ássuk, s még vasárnap sem jövünk el, hogy azt kamatoztassuk és a szomszéd földi és szenvedő lelkeknek segítséget nyujtsunk. Ha így cselekszünk, mi sem érdemeljük meg többé Isten irgalmát. „Mert irgalom nélkül való ítélet vár arra, aki nem cselekedett irgalmasságot.” (Jak. 2, 13.) A vasárnapi szentmise szándékos elmulasztása olyan **súlyos** bűn, hogy a poklot érdemli meg.

2. AZ ÁLDOZAT URA

Az apostolok egyszer megfigyelték az Urat, amikor imádkozott. Csodálatos látvány lehetett ez, mert felkeltette bennük a vágyat, hogy maguk is így tudjanak imádkozni. Megkérték ezért a Mestert, amikor újból hozzájuk lépett: „Uram, taníts meg minket imádkozni!” Az örök Bölcsesség pedig megnyitotta ajkát s így szólt: „Így imádkozzatok:

Miatyánk, ki vagy a mennyekben,
Szenteltessék meg a te neved,
Jöjjön el a te országod,
Legyen meg a te akaratod, miképen a
mennyben, azonképen
itt a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg ne-
künk ma,
És bocsásd meg a mi vétkeinket,
miképen mi is megbocsátunk az elle-
nünk vétkezőknek.
És ne vígy minket a kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól.”

Ezzel az imádsággal adta meg nekünk az emberré lett Isten Fia szentséges Szívének kinyilatkoztatását, benső életének kulcsát. Ez az imádság az egész Evangélium foglalatosa (Szent Ciprián), ez tartalmazza a legegyszerűbb és legmélyebb aszkétikát és misztikát. Ez az imádság a keresztény jámborság lelke, tartalma és formája. Minden kereszténynek az örök Bölcsesség iskolájába kell járnia, Jézus gondolkodása, akarata, szeretete és cselekvése, Jézus vallásossága szerint kell a magáét alakítania.

Imádságának és ezzel egész életének középpontjába a mennyei Atyát állítja az isteni Mester. Első és legfontosabb törek-

vése az, hogy Isten atyai neve megszenteltessék, azután, hogy eljőjön az ő országa, teljesedjék atyai akarata, itt a földön épp oly tökéletesen, mint a mennyben. Az Atya mindent megad ehhez, amire a léleknek és a testnek szüksége van, megadja a bűnök bocsánatát, győzelmet a kísértések fölött, és minden rossztól megszabadít. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről vagyon, alászállva a világosságok Atyjától.” (Jak. 1, 17.)

A mennyei Atya a kezdet, akitől minden származik. És Őhöz kell visszatérnie mindennek. A Fiúisten megadja az Atyaistenek az őt megillető tiszteletet, életének középpontjába állítja az Atyát. Az örök Atya iránti ájtatosság Jézus Szívének ájtatossága, Urunk vallásosságának jellemző vonása.

Jézus első reánk hagyományozott szava az Atyáról szól: „Nem tudtátok-e, hogy az én Atyám dolgaiban kell lennem?” Utolsó szava is Atyjához kiált: „Atyám a te kezembe ajánlom lelkemet.” Jézus szerint az ő eledele az, hogy Atyja akaratát teljesítse és életfeladatának tartja Atyja megdicsőítését: „Én téged megdicsőítelék a földön, a munkát elvégeztem, melyet reám bízál, hogy azt megtegyem:

Megismertetem nevedet az emberekkel, kiket e világból nekem adtál." (Jn. 17, 4, 6.) Ajtónak, útnak nevezi magát, mely az Atyához vezet: „Senkisem jut az Atyához másképp, mint énáltalam." (Jn. 14, 6.)

A szenvedések tetőfoka Jézus számára az, hogy Atyja is elhagyja.

A választottakat így nevezi: „Benedicti patris mei. Atyám áldottai." Ez lesz az igazi nevük az örök boldogság keresztségében.

Jézus olyan szeretettel és lelkesedéssel beszél az Atyáról, hogy Fülöp ezeket a csodálatosan kedves szavakat mondja: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és elég nekünk!" (Jn. 14, 8.)

Próbáljunk mélyebbre hatolni isteni Mesterünk ájtatosságának e titkába és keressük annak okát.

Ha minden ember és angyal értelmi képességét egyetlen értelemben egyesítenéd, ehhez az értelemhez még ezerszer nagyobb látóképességet adnál, s ez a hatalmas értelem ezer éven át végezne kutató munkát, akkor sem fedezhetné s ismerhetné fel azt a végtelenül fölséges titkot, amelyet az Isten Fia nyilatkoztatott ki nekünk: a Szentháromság titkát, Isten önmagában való termékenységének titkát.

A növény, az állat, az ember a termé-

kenységben éri el fejlődésének és tökéletességének csúcspontját, ezzel hozza létre természetének hasonmásait. Ez kiindulópontul szolgálhat titkunk megértéséhez.

Isten végtelen tökéletessége abban éri el csúcspontját, hogy termékennyé válik. Isten öröktől fogva megismeri önmagát, ezt az önmegismerését önmagának végtelenül tökéletes hasonmásában valósítja, egy szellemi igében mondja ki, mely magában foglalja létének, tökéletességének végtelen teljességét.

A megismerés lényege és az ismeret eredete egy Istenben való végtelen valóság, Isten lényéhez tartozik, tehát értelmes isteni természettel bír. Az olyan valóság, amelynek értelmes természete van, személy, ezért az Istenben való első valóság: az első Személy, az Atya Személye.

Az Atya megismerése, hasonmása, igéje hasonlóképen egy Istenben való végtelenül tökéletes valóság, s az Atyától különböző. Ez a második isteni Személy, a Fiú Személye. Ahol pedig egy élő lénytől élő lény származik s a származás tényénél fogva természeti egyenlőség jön létre, ott nemzésről beszélünk. Az Atya öröktől fogva nemzi isteni Fiát.

Kimondhatatlan, felfoghatatlan titok ez!
A legelső és legfőbb, legfelségesebb vo-

nás Istenben az ō atyasága. Isten végtelen tökéletessége az atyaságban, az ō végtelenül tökéletes atyaságában éri el csúcspontját. Sohasem volt és lehet egy atya olyan értelemben atya, mint az örök Atya. Ő **valóban** Atya: nemzi Fiát, és pedig teljesen egyedül, anya segítsége nélkül. Ő maga ad meg Fiának mindent, ami és amije van. Ő **csak** Atya, nem fia más-résről senkinek. Oly tökéletes módon Atya, hogy nemző ereje ebben az egy nemzésben teljesen kimerül, több fiút nem nemz. Öröktől fogva Atya, sohasem kezdett Atya lenni, és sohasem szűnik meg Atya lenni. Egész lényé kimerül az Atyaságban, amelytől, Szent Pál szavai szerint, minden atyaság nevét nyerte a mennyben és a földön. (Ef. 3, 15.)

Az atyaság az első isteni Személy végtelen nagysága, dicsősége és boldogsága.

A második isteni Személy végtelen nagysága, dicsősége és boldogsága viszont éppen fiúságában van. Sohasem volt és lesz egy fiú olyan értelemben fiú, mint a Fiúisten az Atyaisten Fia. Mindent Atyjától nyert, és pedig nemzés révén, egyedül Atyjától. Ő az Atyának végtelenül tökéletes hasonmása, mindenható, végtelenül jó, végtelenül szent, végtelenül bol-

dog miként Atyja, az Atyában, az Atya által, az Atyával.

A nemzéssel együtt jár a szeretet. Mí-
dön az Atya maga előtt látja végtelenül
szép és szent Fiát, isteni szeretét lángol
fel iránta szívében, a szeretet lehellete
száll kebléből, amelyben az Atya maradék-
talanul kiüresíti magát Fia iránti teljes
odaadásában. Ez a lehellet, ez a szeretet
végtelen valóság, az Atyából indul ki, az
isteni természethez tartozó, az isteni ter-
mészet birtokában van, tehát személy, a
harmadik isteni Személy, a Szentlélek Is-
ten Személye. Az atyai Szívből szálló le-
hellet annak az örömujjongásnak hordo-
zója, amelyben az egész istenatyai boldogság megnyilatkozik: „Fiam vagy te,
szeretett Fiam, kiben kedvem telik! A mai
napon nemzettek én téged!” (Zs. 2, 7.)

Az istenatyai boldogság örömujjongá-
sára a Fiú szívéből fakadó hasonló szere-
tet és gyermeki boldogság a visszhang. A
Fiú visszaleheli a Szentlelket az Atyá-
nak, örömkialtás tör fel ajkáról, mely az
egész mennyországot boldogsággal tölti el:
„Abba, Atyám, az én Atyám vagy te, kit
én végtelenül szeretek!”

A végtelen atyai boldogság, a végtelen
gyermeki boldogság, az Atya végtelen
szeretete Fia, s a Fiú végtelen szeretete.

Atyja iránt, melyben egymást átölelik s egymásnak ajándékozzák, ez a mennyország, ez az a minden teremtmény számára hozzáférhetetlen, megfoghatatlanul magas és széles és mély dicsőség és boldogság, amelyről Urunk beszél, midőn imádkozni tanít bennünket: „Miatyánk, ki vagy mennyekben.”

A mennyország nem az égitestek között elterülő tér, nem is bensőséges lelkület. A mennyország az isteni Atyaság és Fiúság dicsősége és boldogsága a Szentlélek szeretetében.

Ha valaki csak kicsit is elmerül Istennek eme mélységes titkában, az lassan sejteni kezdi, mit jelent ez a szó: „menyyei Atya” Jézus szájában, s miért remegett a hangja, lángolt a tekintete a lelkesedéstől, valahányszor menyyei Atyjáról szólt. Sejteni kezdi, hogy Atyja iránti szeretete egész gondolatvilágát, akaratát és szeretetét teljesen uralma alatt tartotta, hogy az Atya iránti ájtatosság Jézus egész vallásosságának tartalmát és formáját, kezdetét és végét jelentette, s minden törekvésének célja az volt, hogy az Atya nevét minden ember megszentelje, azaz elismerje, tisztelje, szeresse és dicsőítse. Az Isten Fia azért lett emberré, hogy az isteni Atyaság és Fiúság dicsőségét kinyi-

latkoztassa nekünk, s hogy bennünket is ennek a dicsőségnek részeseivé tegyen.

Az Atya azért teremtette a világot, hogy a művekből megismerjük a Mestert, az ő szeretetére és szolgálatára buzduljunk s így némi részünk lehessen az ő boldogságában. De az Atyaisten határtalan bőkezősége és szeretete nem elégedett meg ennyivel. A teremtést csak egy kép keretének, egy gyémánt foglalatának, a legfínomabb bor kelyhének szánta. Ez a kép, ez a gyémánt, ez a bor az ő tulajdon képmása, világosság a világosságtól, Isten az Istentől, az ő vele egylényegű, egyszülött Fia. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn. 3, 16.)

Világon az Atya itt nem csupán Fiának szent emberségét értette, mely eltelt és a személy egységében egyesült az istenséggel, hanem mindazokat, akik vele együtt emberi természettel bírnak. Krisztus a szőlőtő, amelybe mi is beoltódhatunk mivel egyazon természetünk van, s ezáltal vele egy élő szervezetté forrhatunk össze. isteni természetének részeseivé lehetünk. Jézusban, Vele és Átala teljesen és valósággal az örök Atya gyermekei leszünk, Jézus a mi ajkunkon ke-

resztül mondhatja a mennyei Atyának ezt az édes szót: „Atyám.”

Ez volt az Atya akarata kezdettől fogva, ez volt a mi rendeltetésünk öröktől fogva. Ádám és Éva elvesztette, Jézus és Mária visszaszerezte nekünk ezt a boldogságot.

Aki ezt fel nem fogja, az nem értette meg szent vallásunk legfontosabb, legboldogítóbb igazságát, az emberi élet legmélyebb értelmét és rendeltetését.

Miért vagyunk a földön? A katekizmus felelete szerint azért, hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk s ezáltal a mennyországba jussunk.

Hogy Istent megismerjük, igen, de nem csupán a teremtés nyomaiból, hanem színről színre, amenyiben Ő lelkünkbe vési önmegismerését, tulajdon hasonmását, lelkünkben megszólaltatja végtelen Igéjét, nekünk ajándékozva leplezetlen nyilvánkoztatását: vele egylényegű Fiát, akivel egyesülünk s így Isten gyermekei leszünk.

Hogy Istent szeressük, igen, de nem csupán emberi, földi szeretettel. Nekünk a legistenibb dologban, az isteni atyaságban is részesednünk kell, amennyiben segítséget nyújtunk, hogy halhatatlan lel-

kek a kegyelmi életre szülessenek, valóban Isten gyermekei legyenek.

Hogy ezáltal a mennyországba jussunk, igen, de nem csupán azért, hogy ott némán szemlélődjünk, hanem hogy tevékeny részt vegyünk a Szentháromság életében, az Atya szájából halljuk a végtelenül boldogító szavakat: „Gyermekelem vagy, áldottam vagy te, akiben kedvem telik!” Hogy a Fiúistennel egyesülve, a Szentlélek végtelen szeretetének izzásában átöleljük, megcsókoljuk az Atyát és határtalan ujjongással kiáltjuk vissza: „Atyám vagy te, mindenek fölött szeretett isteni Atyám!”

Csak így foghatjuk fel teljes mélységében Szent János szavát: „Lássátok, minő szeretetet tanúsított irántunk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk és azok is vagyunk.” (I. Jn. 3, 1.)

Az, hogy Isten a mi **Atyánk**, hogy mi **Atyánkként** tisztelhetjük Őt, az Krisztus legvígasztalóbb, legboldogítóbb, leglényesebb tanítása Istenről.

Aki ezeket az igazságokat átélmélkedi és átéli, az érti meg és éli át csupán az evangéliumok, az apostoli levelek legmélyebb tartalmát, annak a számára lesz csupán a Miatyánk, a liturgikus ima, mindenekelőtt a szentmise liturgiája a leg-

mélyebb lelkiélet kifejezője, melyben a szív előimádkozik, az élet utána imádkozik, de a száj csak együtt imádkozik. Sajnos a legtöbb keresztény számára a mennyei Atya nem az a Lény, aki nekünk az életet adta, életünket fenntartja és teljes kifejlődéshez segíti, aki rólunk gondoskodik, bennünket oltalmaz és vezet, akivel beszélgetünk, akinek szívéen megpihenünk, akiben határtalanul bízunk, s akinek szeretetében mindig biztosak lehetünk. Pedig milyen boldogító lesz ebből a szemszögéből az Evangélium szava a Gondviselésről: „Egy hajszál sem hull le fejünkről az Atya tudta és akarata nélkül.” Hányan közelednek vajjón a mennyei Atyához akár csak annyi tisztelettel, szeretettel és bizalommal, mint földi atyjukhoz? Nagy hiányosságot látunk itt a mai keresztények lelki nevelésében. Jézus Szívének mindenekfölött uralkodó szenvedélye az Atya iránti szeretete volt. Egész élete Atyjára irányult. Ő a mi példaképünk. Első és legfontosabb földi dolgunk tehát a Miatyánk első kérése legyen: Miatyánk, szenteltessék meg a te neved! Atyjának ismerjen el és szeressen téged mindenki!

Adjuk meg az Atyának az őt megillető tiszteletet és szeretetet: 1. a **teremtésért**.

Kiáltsuk mi is az egész mennyországgal, amit Szent János hallott: „Méltó vagy te, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és tisztelet és hatalom, mert te teremtettél mindent, a te akaratod által lett és keletkezett minden.

Tekints fel a csillagos égre! Lángbetűkkel áll rajta: Gyermekek, érted teremtetem ezt! Lásd, hogy szeretlek téged! Tíz, vagy száz, vagy ezer csillag is elég lett volna, hogy hatalmamat, bölcsességemet és szeretetemet kinyilatkoztassam neked. De én annyira szeretlek téged, hogy nem akartam határt szabni bőkezűségemnek. Százezer trillió, számtalan világot hívtam életre a te kedvedért, hogy teljesen leigázzon az én nagyságom és szeretetem!

Szemléld a hegyek és völgyek, a folyók és tavak, az erdők és mezők, a növények és állatok ezerféle alakját és színét! Olvasd ki ebből a ragyogó pompából azt, amit beleírtam: Gyermekek, érted alkotam mindezt, nézd, hogy szeretlek téged!

Ezt olvasd le minden darabka kenyérről, amelyet megeszel, minden korty vízről, mely felüdíti testedet, a fekhelyről, melyen megpihensz, minden napsugárról, mely feléd ragyog, szüleid gondterhelt homlokáról, szemük szerető pillantásáról, ajkuk tiszta csókjáról!

Ezt halljad a patakok csobogásából, az erdő zúgásából, az éjszaka csendjéből!

Ezt érezd a virágok illatából, az erdő füveiből, ezt szívod be a tiszta hegyi levegőből!

Ennek édességét ízleld az ételek jó ízében, a finom gyümölcsben, az édes tejben, a gyöngyöző borban!

Ha egy kedves lény megajándékoz téged, nem az ajándék a legdrágább szívednek, hanem a szeretet, amellyel adja, s ez a szeretet annál drágább, minél értékesebb az ajándékozó személye.

A szeretet legfőbb vágya pedig az, hogy elismerjék és viszonzzák, s legnagyobb fájdalma, ha nem értik meg és félreismerik.

De kinek van nagyobb szeretete gyermekei iránt, kinek a szeretete lehet értékesebb az ajándékozó személye.

Atyáé? És kinek a szeretete talál anyyi félreértésre és hálátlanságra mint az Ővé?

Hány ember látja a teremtésben mindig csak a hibát, amit bűnös akarat rontott meg! Ezek egyre csak jajgatnak és panaszkodnak, a maguk és a mások életét is elkесerítik, pedig Isten szeretetének bizonyítékai vannak körülöttük, amelyek soha el nem apadó örömmel sugároznák

be életüket, ha volna érzékszervük, amellyel azokat felfoghatnák.

Hány ember akad, aki élvezi bár a föld örömeit, de sohasem veszi észre a szeretetet, amely azokat nyújtja. Pedig csak ez a szeretet tudná őket teljesen kielégíteni és végtelenül boldoggá tenni.

Akinek, a szentekhez hasonlóan, van szeme, Isten szeretete, a mennyei Atyának, a mindennapi élet eseményeiben megnyilvánuló sok-sok figyelmessége iránt, az ki sem kerül többé az örvendezésből és hálálkodásból. Szívéből éjjel-nappal száll az imádás, a dicséret, a szeretet tömjénfüstje: „Dicsőség Istennek a magasságban! Dicsérünk téged, magasztalunk téged, imádunk téged, dicsőítünk téged! Hálát adunk neked nagy dicsőségedért, Úr Isten, mindenható Atya!”

Vagy pedig a zsoltárossal kiáltja: „Ujjongjatok Istennek országok mind! Szolgáljátok az Urat örvendezve! Járuljatok eléje lelkendezve! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten! Ő alkotott minket és nem mi magunk; az ő népe s az ő legelőjének nyája vagyunk! Lépjetek be kapuiba hálaladással, udvaraiba magasztalással!” (Zs. 99.)

„Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek, miképen kezdetben

vala, most és mindenkor és mindörökké.
Amen."

Ha magad el nem végezheted ezt a hálaadást, gondoldj arra, hogy a katolikus Anyaszentegyház sokszázezer papja és szerzetese éjjel-nappal szakadatlanul zenget Isten dicséretét a te nevedben. Ha egyetértesz velük, az ő imájuk a te dicsérettedé, a te hálaimáddá is válik a mennyei Atyához. Mondd hozzá szívedben az Ament: „Igy van jól, én is akarom ezt az istentiszteletet a te dicsőségedre, mennyei Atyám. Amen, úgy legyen, szívem minden dobbanása amen legyen minden zsoltárhoz, minden dicsérethez, minden imádsághoz, minden téged dicsőítő szóhoz, az egész földkerekségen. Amen."

Igy gyullaszd szívedet egyre nagyobb szeretetre, a mennyei Atya szeretetét szemlélve a teremtés műveiben, és óránként gyakorold magad az ő végtelen jóságának magasztalásában.

De még jobban dicsőítsd az Atyát 2. a **megváltásért**. Az egész teremtés minden pompájával együtt elhalványodik az atyai szeretet napja mellett, melyet akkor tanusított irántunk, amikor egyszülött Fiát adta nekünk megváltásunkra.

Igaz, a teremtés a mennyei Atya hatalmának, bölcseségének és szeretetének le-

nyügöző megnyilatkozása, de nyomába sem léphet annak a dicsőségnek, amelyet Isten önmagában hordoz. Ha már az isteni akarat pusztá tényének ereje ilyen csodálatos dolgokat hozhat létre, mint a világmindenség, milyen nagy lehet akkor Isten maga! Ő a szó teljes értelmében **végtelenül** nagy és szép és jó. És íme, felfoghatatlan dolog, ez a hatalmas Isten annyira szereti földi gyermekeit, hogy egyszer leplezetlenül akarja nekik megmutatni isteni dicsőségét. Lelkünket azzal a végtelen fénnel akarja megvilágítani, amely belőle származik, a világ világosságával, Jézussal. Az ő egylényegű Igéjét akarja lelkünkben kimondani, önmagának közvetlen kinyilatkoztatását akarja adni, s ezzel el akarja meríteni lelkünket tulajdon dicsőségének és boldogságának parttalan óceánjában.

„Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn. 3, 16.) „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent, és akit küldöttél, Jézus Krisztust.” (Jn. 17, 3.)

Mielőtt azonban az Atya ezt az isteni világosságot lelkünkbe önthette volna, minden bűnnek távoznia kellett abból, s

az Atyának elégtételt kellett kapnia az emberek végtelen bűnadosságáért. S az Atya ekkor irgalmában, gyermekeit megmentő szándékában megbízást adott egyszülött Fiának, hogy az egész bűnadosságot magára vegye, tulajdon testével engesztelje, a kereszten meghaljon s így szabaddá tegye a mennyországba vezető utat. Az Atya nekünk ajándékozta a legdrágább Kincset, Jézust, a világ bűneiért feláldozott Bárányt, akivel mindenki, aki csak akarja, örök boldogságot szerezhet magának. Erről a boldogságról írja Szent Pál a korintusiakhoz: „Szem nem látta, fül nem hallotta, ember szívébe nem hatolt, amiket Isten készített azoknak, akik őt szeretik.” (I. Kor. 2, 9.)

Az egész teremtés minden pompájával elenyészik a mennyei Atya szeretetének megnyilvánulása mellett. Ki zenghetné ezért méltó dicséretet, hálát? Csődöt mond itt minden emberi szó, végtelenül szegényeknek, kicsinyeknek érezzük magunkat az Atya előtt. Ugyefogyott dadogássá lesz szavunk: „Nagy Isten, dicsérünk téged, Uram, magasztaljuk hatalmadat. Előted meghajol a föld és műveidet csodálja.”

„Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek, miképen kezdetben vala most és mindenkor és mindörökké. Amen.”

Dicsőítsük végül az Atyát **3. megszentelésünkért**, azért, hogy elküldte nekünk a Szentlelket.

„Ha valaki szeret engem, Atyám is szeretni fogja őt, és hozzája megyünk és lakóhelyet szerzünk nála.” (Jn. 14, 23.) A mennyország már itt a földön kezdődik. Amikor az ember világra jön, testből és lélekből áll. A lélek, melyet Szent Teréziával kristályból való várkastélyhoz hasonlíthatunk, voltaképpen kiégett, üszkös rom, vadállatok lakóhelye. A szentkeresztség pillanatában azonban elküldi az Atya a Szentlelket, az ő Szeretetét ebbe a lélekbe, hogy az felépítse, a hit, remény és szeretet isteni erényeivel, a természetfeletti okosság, igazságosság, erősség és mértékletesség sarkalatos erényeivel és hét ajándékával csodálatosan felékesítse ezt a várkastélyt, s az szép és sugárzó legyen, mint a menyegzőre készülő jegyes. Ekkor az Atya maga száll alá Fiával és birtokba veszik ezt a szentélyt, a Szentháromság élő templomát. Ettől a pillanattól kezdve végtelen ragyogással, a végtelen Isten fölségével telik el, a Magasságbeli szentségébe öltözik a lélek. Részese lesz az isteni természetnek, az isteni életnek, valósággal Isten gyermekévé válik. Testi szemünkkel persze mit sem látunk eb-

ből a ragyogásból, csak a hit isteni világosságban tündöklő szeme veszi észre a lélek mélyében az isteni dicsőség sugárzását. Egyszer azután, a halállal eljő az a pillanat, midőn ez a végtelen fény őserővel tör elő a lélek mélyéről, csodálatos ragyogásba borítja s Isten boldogságának óceánjába meríti a lelket.

Ki adhatna méltó dicséretet, szeretetet, és hálát az Atyának ezért a végtelen szeretetért, melyet a Szentlélek küldésével, lelkünk megszentelésével tanúsított irántunk? Ha mindezt jól meggondolnók, szívünk megrepedne a nagy hálától és szeretettől, a bánattól, hogy ezt a jó Atyát bűneinkkel megbántottuk. Úgy égne szívünk az emésztő buzgóságtól, mint Jézus Szíve, hogy az Atyát megdicsőítsük, nevét megszenteljük, országát megvalósítsuk, akaratát teljesítsük miképen a mennyben, azonképen itt a földön is. Határtalan bizalom töltene el Atyánk iránt, rendíthetetlenül hinnénk szeretetében és mindent magába ölelő gondviselésében. Szívünk egészen sebes volna már a szenvedéstől, amiért legtöbbször még annyi szeretetet és bizalmat, tiszteletet és engedelmisséget sem tanúsítanak a mennyei Atya iránt, mint földi atyjukkal szemben, s amiért mi magunk is csak ilyen nyomorúságos, sze-

gényes, Isten nagyságával arányban nem álló szeretetet és hálát ajánlhatunk fel Atyánknak.

Eljött tehát a pillanat, a szentmise ki-
mondhatatlan boldogságának helyes érté-
kelésére. Most jutottunk a kellő lelkiál-
lapotba, hogy az áldozati cselekményről,
a szent cselekedetről beszéljünk. Erről
lesz szó a következő fejezetben.

3. AZ ÁLDOZATI CSELEKEDET

Az átváltozásban teljesen és valóság-
gal mienk lesz Jézus, a mi végtelenül
drága Kincsünk. Ez a mi menekvésünk
mélységes szorultságukban.

A pap megragadja s az örök Atya trón-
jához emeli Őt. Ott azután, ha nem is
szó szerint, de értelem és cselekedet sze-
rint a következőket mondja:

(Imádás) „Mennyei Atyám! Szentséges
Istenem! A te akaratod tartja fenn a
mennybolt milliárdnyi csillagát. A te aka-
ratod hívja elő a napot sátorából. A te
tenyeredben nyugszik a föld mélye, zúg
a tenger vize. Tied a földkerekség, és an-
nak minden lakója. Te vagy ég és föld
Alkotója, minden dolog eredete és célja.
Te vagy az Úr Isten. Te teremtettél min-
ket a magad számára. Elismerünk téged

Urunknak, Istenünknek. Imádunk téged.
Tied vagyunk és tied akarunk lenni
mindörökké.

De jaj, mi csak por és hamu vagyunk
előtted, a semminél is kevesebbek: bűnösök.
Nem dicsőíthetünk téged, nem hódolhatunk
neked méltóképen. De íme, Neked
ajándékozunk Jézust, szeretett Fiadat, az
ő Testét, a legnagyobb remekművet a
látható természet rendjében. — Benne
meghódol előtted az egész lélektelen te
remtés. Neked ajándékozunk az ő Lelkét,
legcsodálatosabb művedet az értelmes lények
rendjében: — Benne meghódol előtted a
szellemi világ. Neked ajándékozunk az ő
kegyelmeinek teljességét, minden műveid
csúcspontját a kegyelem rendjében. Neked
ajándékozunk az ő mennyei dicsőségét,
műveid koronáját a dicsőség rendjében: —
ebben meghódol előtted a kegyelem világa.
Neked ajándékozunk az ő istenségét, mely
végtelenül nagy és szent, miként Te magad,
s vele együtt Téged is végtelenül dicsőítünk.
Neked ajándékozunk a dicsőséget, amelyet a te
isteni Fiad Neked, isteni Atyjának, földi
élete folyamán szerzett. Neked ajándékozunk
az ő meghódolását imádandó isteni
akaratom előtt, engedelmisségét a kereszt-
halálig. Jézusban, Vele és Átala Neked

ajándékozzuk mindazt az imádást, dicsőítést, melyet a te Fiad az ő Egyházában éjjel-nappal felajánl Neked. Mindez végtelenül megdicsőít Téged. Mennyire örülünk mi ennek! Azt akarjuk, Atyánk, hogy úgy szenteljék meg, úgy dicsőítsék Nevedet a mennyben és a földön, amint azt isteni Fiad kívánja. Neked ajándékozzuk Veled egylényegű, végtelenül szeretett Fiadat, és Benne önmagunkat, a katolikus Anyaszentegyházat. „Általa és Vele és Benne van neked, mindenható Atyaisten, a Szentlélekkel egyetemben minden tiszteleted és dicsőséged.” (Szentmise kánonja.)

(Hála) „Atyám, Te teremtettél minket, nekünk adtad Fiadat és Szeretetet, a Szentlelket, gyermekeiddé tettél bennünket, nem azért, mert ez kötelességed volt, hanem mert szeretted minket, mert Te a szeretet vagy. Ezért sohasem adhatunk Neked méltóképen hálát, sohasem szerethetünk Téged érdemed szerint.

De íme, tekints szeretett Fiadra! Neked adjuk azt a végtelen hálát, mely 33 éven át éjjel-nappal illatos tömjénfüstként szállt fel Szívéből Hozzád a mi nevünkben, Neked adjuk azt a szeretetet, mely az ő isteni Szívéből lángolt Feléd. Teljes szívünkben egyesülünk isteni Fiaddal, az

ő istenemberi szeretetével. Jézus isteni Szívének szeretetével szeretünk Téged, az ő hálájával mondunk Neked hálát, Atyánk. Ujjongni szeretnénk az örömtől, hogy Jézusban, Vele és Átala úgy adhatunk Neked hálát és szeretetet, amint azt megérdemled. Ebbe a hálába és szeretetbe helyezzük a magunk háláját és szeretetét, a katolikus Anyaszentegyháznak és minden egyes gyermekének háláját és szeretetét. Ujjongni szeretnénk az örömtől, hogy Jézusban, Vele és Átala úgy adhatunk Neked végtelen szeretetet és végtelen hálát, amint Te, forrón szeretett Atyánk, azt megérdemled.

(Bánat) „Atyám, mi nem vagyunk méltók, hogy megjelenjünk előtted. Vétkezünk, tudva megbántottunk, halálos bűnünkkel visszautasítottunk Téged, teremtményt tettünk meg istenünknek. Megérdemeljük, hogy eltaszíts és örök kárhozatra ítéld bennünket. Atyám, add nekünk irgalmadat, és bocsáss meg nekünk. Mélyen és komolyan bánjuk, hogy olyan súlyosan megsértettünk Téged. Igaz, ha minden ember a legfájdalmasabb halállal vezekelve is bűneiért, együttvéve sem tudnának **egyetlen** halálos bűnt sem jóvátenni. De íme, tekints szeretett Fiadral Ő magára vette és tulajdon Testével fáj-

dalmasan engesztelte bűneinket. Szemléld Őt az Olajfák Hegyén, milyen mélységesen fájlalja, hogy megbántottunk Téged, milyen véres könnyeket sír vétkeink miatt. Nézd, hogy ellepi a véres veríték, mire legyűri a természet lázadozását, hogy teljesítse akaratodat, nézd, hogyan engesztel iszonyú kínban, az ostorozó oszlophoz kötve a test vétkeiért, a töviskorona gyalázatával és mondhatatlan gyötrelmeivel a szellem bűneiért! Nézd, hogy viszi vállán a keresztet a kivégzés helyére, hogyan vérzik el áldozati Báránként bűneinkért a keresztén! Halljad megrendítő kiáltását: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Atyám, ennek az esdeklésnek, szent Fiad Vérének és Sebeinek nem állhatsz ellen. Bocsásd meg a mi vétkeinket és engedd el a büntetést is! Vedd le ró-lunk az átkot, melyet bűneinkkel idéztünk magunkra, tarts távol tőlünk bajt és betegséget, ragályt, éhséget és háborút s mindenféle szerencsétlenséget, amelyet nagyon is megérdemeltünk!

Ime, Atyám, ezekben a sebekben helyezük mindazt a bánatot és vezeklést, amelyet Jézus az ő katolikus Anyaszentegyházában, sok százezernyi papja, szerzetese és jámbor követője által ajánl fel Ne-

ked, akik az egész világon szenvednek és engesztelnek értünk. „Jézusban, Vele és Átala lett Neked, szentséges Atya, engesztelés és elégtétel mindörökké!”

Az Atya nem tud ellenállni ennek az áldozatnak, ez lefegyverzi igazságosságát s Szívében végtelen irgalmat fakaszt számunkra. Ismét karjába ölel bennünket, elveszett fiait, újból gyermekeivé fogad és mennyei dicsőségének örököséivé tesz meg minket.

Szent Lajos francia királyról mesélik a következőket: A tengeren utaztában oly nagy viharba került egyszer, hogy nem volt többé remény a menekülésre. A hajó minden pillanatban süllyedni látszott. A király a végső szükségben egy kisgyermeket vett karjára, aki ott a hajón született és nyerte el a keresztséget, az ég felé emelte és így imádkozott: „Mennyei Atyánk, igaz, mi felnőttek megérdemeltük a halált vétkeinkért. De tekints erre az ártatlan kisgyermekre, a Te gyermekedre! Az ő kedvéért könyörülj rajtunk! Mentsd meg őt velünk együtt!” Azután a kisgyermekkel a kezében áldást adott a vihar irányában s íme, a szél nyomban elállt, a tenger lecsendesedett és a hajó szerencsésen a kikötőbe ért.

Ha pedig az Atya egy ártatlan kisgyer-

mek kedvéért megkímélte a hajót, mit meg nem tesz akkor egyszülött Fiának valóságos áldozata kedvéért. Nincs olyan bűn, sem olyan büntetés, melyet a szentmiseáldozat el ne törölhetne. Ha valaki annyi bűnt követett is el, ahány a homokszem a tengerparton, ha lelke oly vörös is, mint a bíbor és bűneivel határtalan szerencsétlenséget zúdított is másokra, akkor sem kell kétségbeesnie. A szentmiseáldozattal nagyobb dicsőséget és nagyobb örömet szerez Istennek, mint amennyire a világ összes bűnei megfosztják Öt dicsőségétől és megbántják Szívét. Több engesztelést nyújt, mint amennyit minden bűn együttvéve követel. Mi, katolikus keresztények, abban a helyzetben vagyunk, hogy a megfeszített Krisztussal a kezünkben magunkról is, az emberiség-ről is elháríthatjuk Isten minden büntetését, a földi büntetést teljesen elkerülhetjük, és a tisztítóútztól is megszabadulhatunk. Hogy a szentmise ellenére mégis oly sok ember rohan vesztébe, oly sok szerencsétlenség történik, s annyian kerülünk a tisztítóhelyre, annak mi magunk vagyunk az okozói, mert Jézust, legdrágább Kincsünket nem használjuk fel kellőképen.

(Kérés) Menjünk tovább. Drága Kin-

csünkkel nem csupán bűneinket tehetjük jóvá, hanem végtelen nagy és sok kegyelmet is kaphatunk az Atyától. Ezért a pap most kéréssel folytatja az imát:

„Atyám, tekintsd a mi határtalan szegénységünket, lelki sötétségünket és szorultságunkat, nézd, milyen gyenge és homályban tapogatózó a mi hitünk, milyen ingatag, a te végtelen jóságodhoz méltatlan a mi bizalmunk, milyen szegényes és nyomorúságos a mi szeretetünk! Adj nekünk megvilágosodott hitet, mely hegyeket mozgat meg, Irántad való rendíthetetlen bizalmat, mely minden próbát kiáll, izzó szeretetet, mely Érted minden áldozatra képes. Adj belátást, hogy az élet bonyolult helyzeteiben mindig felismerjük és válasszuk is azt, ami helyes, adj nekünk az igazságért lángoló buzgóságot, bátorságot az élet minden szenvedésében és megpróbáltatásában, alázatosságot, tisztaságot, engedelmességet, türelmet, az önmegtágadás szellemét, hogy a romlott természet ösztöneit megfékezhessek. Végtelen értékű ajándékot adunk Neked, add nekünk cserébe a legdrágábbat mennyben és földön: az isteni Bölcseséget, szent Fiaidat, — végtelen Szeretetedet, a Szentlelket, — törhetetlen hűséget Iránta, a vég-sőkig való kitartás kegyelmét. Végül pe-

dig add nekünk önmagadat, forrón szeretett Atyánk, add nekünk mennyországot!

Atyánk, ne tekints érdemtelenségünkkel! Tekints inkább Fiadra, Ő a mi kérvényünk Hozzád, melyet az ő Vérével, az ő Sebei-vel írtunk. Mindazt kérjük tőled, amit Jézus akar. Azt akarjuk, hogy Nevedet úgy megszenteljék, úgy dicsérjék, amint azt isteni Fiad óhajtotta. Azt akarjuk, hogy eljöjjön a te országod, hogy akaratodat éppoly tökéletesen teljesítse mindenki itt a földön, mint az angyalok és a szentek teljesítik a mennyben. Atyám, add meg mindennapi kenyerünket, mindazt, ami testünk és lelkünk üdvére szolgál, add meg mindenkinek bűnei felismerését; a bűnbánat szellemét és a bűnbocsánatot. Ne engedd, hogy bárki kísértésbe essék és elbukjék. Szabadíts meg bennünket minden rossztól, ami tőled távol tart minket. Atyám, adj meg nekünk mindent, amit Fiad szentséges Szíve óhajt a te dicsőségedre, az ő Édesanyja és szentjei dicsőségére, minden földön élő és a tisztító tűzben szenvedő lélek számára. Jézus Szívébe és Sebeibe zárjuk a pápa, a püspökök, a papok, az istenszerető lelkek minden Szentlélek sugallta kérését és szándékát az egész világon. Atyám, a mi

szívünkön és ajkunkon át a te Fiad, az ő Vére és Sebei kiáltanak Hozzád. Te nem tagadhatod meg Fiad egyetlen kérését sem. Rendíthetetlenül bízom Jézus végtelen érdemeiben s a te határtalan szeretetedben és irgalmadban, forrón szeretett mennyei Atyám!"

Az ilyen imából és áldozatból — hogy is lehetne másként — mérhetetlen kegyelemáram fakad és száll a mennyből a földre s a tisztítóhelyre. A szentmiseáldozat mindenhatókká tesz bennünket.

Semmi sincs tehát oly nagy dicsőségére Istennek, s oly nagy hasznára a teremtményeknek, mint a szentmise áhítatos bemutatása és hallgatása, mert ha tevékenyen résztveszünk a szent áldozatban, hasonlíthatatlanul több kegyelmet kapunk, mintha egyszerűen misét mondatunk vagy hallgattatunk. A szentmisére fordított idő sohasem vész el, amennyiben kötelességünket el nem mulasztjuk miatta. A szent áldozatból fakadó áldás földi és lelki szempontból is százszorosan pótolja azt, amit érte elmulasztottunk. Nem is beszélve arról, hogy ez az áldás mennyire elősegíti munkánkat, jócselekedeteinket, hányszor elhárítja a fenyegető bajt. A család egyik tagja sokszor egész napra

áldást hoz a házra a szentmisehallgatás révén.

A valóban istenszerető lélek számára tehát a legnagyobb öröm, mennyország a földön, ha a szent áldozatot bemutathatja vagy legalább résztvehet azon. Elődeink helyesen mondták élő hitükkel, hogy ha szükséges, habozás nélkül el kell járnunk cipőnket, hogy a szentmisén résztvehesünk. Olyan nagy a szent áldozatból fakadó kegyelem és nyereség.

Ma bizony sok a baj a világon, de ez éppen abból ered, hogy a keresztények nem becsülik eléggé a szentmisét, könnyen elmulasztják vasárnapi kötelességüket. **Azért kell most annyi embervérnek folynia, mert kevesen engesztelik a világ bűneit Jézus Vérével.** Bárcsak ismét nagyrabecsülnék és igénybe vennék a keresztények a szent áldozatot, akkor hamarosan béke lenne a földön és Isten országa rövidesen elterjedne a föld határáig.

4. AZ ÁLDOZAT CÉLJA

A szentmisében a keresztáldozat a **mi** áldozatunk, a **mi** adományunk lesz a mennyei Atya számára. Felajánljuk neki Jézust, a világ bűneiért leölt áldozati Bá-

rányt és Benne, Vele, Átala önmagunkat, hogy imádjuk az Atyát, hálát adjunk neki, a világ bűneiért engeszteljünk és kegyelmeket kérjünk Tőle. Imádás, hálaadás, engesztelés, kérés: ez a négy áldozati szándék. Már az áldozati cselekedetről szóló részben megtárgyaltuk ezeket. Hogy azonban minél tökéletesebben elérjük az említett célokat, külön fejezetet szeretnék írni erről.

A talentumokról szóló példabeszédben az Úr szigorúan megfeddi a lusta szolgát, aki elásta és parlagon hevertette talentumát. Kamatoztatnia kellett volna azt, és másik talenumot szerezni hozzá.

Akinek Isten gazdagságot adott, azt arra kötelezi, hogy vagyonával a szegények inségén enyhítsen. „Irgalom nélkül való ítélet vár arra, aki nem cselekedett irgalmasságot.” (Jak. 2, 13)

A mennyei Atya az ő Fiában végtelen értékű talentumot adott nekünk, amelyet kamatoztatnunk kell az Atya nagyobb dicsőségére és a lelkek üdvére.

De hogyan lássunk hozzá? Én majd megmutatom az utat.

Egyszer arra kért engem egy asszony, hogy egy fontos szándék meghallgatása érdekében szentmisét mutassak be. Aztán így folytatta szavait: „Főtisztelendő úr,

van nekem még egy súlyos problémám, kérem, imádkozzék azért is!”

„Majd ezt a szándékot is belefoglalom a szentáldozatba — feleltem. — És ha még egyéb kárnivalója is van, csatolja azt is hozzá, minél többet, annál jobb!”

S az asszony ekkor ezt az elképesztő feleletet adta: „De főtisztelendő úr, csak nem lehetek ilyen arcátlan!”

Milyen borzasztó kicsinyesen és méltatlanul vélekedik ez az asszony a menyeyei Atyáról! Egy Isten, aki bosszankodik, ha az emberek jó véleménnyel vannak jóságáról és bőkezűségéről, az nem Isten.

A Szentírás másként szól: „**Irgalmad felér az egekig, hűséged a fellegekig.**” (Zs. 107, 5.)

Az Egyház pedig így imádkozik a Szentlélek sugallatára: „Isten, kinek irgalma **megszámlálhatatlan** és jósága **ki-meríthetetlen kincs...**”

Isten, a mi Atyánk, nem csupán jó, szerető és bőkezű, hanem ő maga a **jóság, a szeretet, a bőkezűség**. Határtalan vágy Ő, aki gazdagítani, boldogítani akar, nagyságának és dicsőségének parttalan óceánjából annyi kegyelmet akar teremtenyi lelkébe önteni, amennyit azok befogadni tudnak és befogadni akarnak.

Olyan Ő mint a nap, mely világosságát, erejét minden irányba és mindenkire szét-sugározza, aki csak fogékony rá. Amennyire rajta múlik a dolog, senkitől sem tagadja meg magát. Mindezt nem kötelességből teszi, és senkitől sem vár ezért viszonzást vagy ellenszolgáltatást. S a megvilágított, átmelegített tárgyakban sem talál előzetesen semmi jót, ami esetleg vonzaná vagy megindítaná. Ilyen a mennyei Atya is. Csak azért teremtett, teremthetett bennünket, hogy boldoggá, határtalanul boldoggá tegyen, nem pedig azért, mert ez számára előnyös, nem is azért, mert valami jótulajdonságunk, vagy érdemünk indította vagy kötelezte erre. Kizárólag azért tette, mert Ő a szeretet és a jóság. Mennyire fáj az neki, ha kételkedünk szeretetében, határt szabunk irántunk való szeretetének. Ha örömet akarsz szerezni az Atyának, engedd, hogy az ő jóságába vetett hited, az ő irgalmába vetett bizalmad **minden határon túl** növekedjék. Hiszen „irgalma felér az egekig.” (Zs. 107.) Az Atya mindazt, ami és amije van, rendelkezésedre bocsátja. Persze azért nem kényszeríti rád kegyelmét. Előbb magadnak kell kérned azt. Meg kell mondanod Neki, hogy végtelenül jó véleménnyel vagy jóságáról s

ezért segítségért fordulsz Hozzá. Ő nevelési szempontból kívánja ezt így. Tiszteletben tartja szabad akaratodat. Azt akarja, hogy azt felhasználd és együttműködj a kegyelemmel. Nem kényszeríti rád a kegyelmet. Ha akarod a kegyelmet és ezt az akaratodat az imádságban ki is fejezed, keveset kapsz, ha sokat kérsz, sokat kapsz, ha mindent kérsz, mindent megkapsz. „Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn. 16, 23.)

A testi és lelki baj tehát a bizalom hiányából ered. Az Atya szívesen adna, de az ember bizalmatlanul elrejti kezét, nem tartja oda Atyja elé az imában, s így nem is kap segítséget. A bízó imádság az isteni irgalom kincsesházának kulcsa.

Légy tehát okos! Borulj le Isten szeretetének nagysága előtt s várj tőle végtelenül sokat, mindent. Ha Jézussal, legdrágább Kincseddel lépsz az Atya elé, akkor végtelen sokat kérhetsz Isten dicsőségére s a lelkek üdvére, a mennyország Királynőjének és a szenteknek dicsőségére, a pápa, a püspökök, a papok, a családok, a veszélyben forgó ifjúság, a bűnösök, a tévhitűek, a zsidók, a pogányok, az élők, a haldoklók és megholtak számára, Szent Pál szavai szerint: „Mindenekelőtt arra

kérlek tehát, tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések s hálaadások **minden** emberért. Mert ez jó és kedves a mi Üdvözítő Istenünk előtt, ki azt akarja, hogy **minden** ember üdvözljön s az igazság ismeretére eljusson." (Tim. 2, 1.)

„Mindez nagyon szép, főtisztelendő Uram. de gyakorlatilag megvalósíthatatlan. Nem tudok minden egyes szentmisében, vagy Jézus minden egyes felajánlása alkalmával ennyi szándékot elősorolni. És ugyanez az apostol mondja a rómaiakhoz írt levelében: Nem tudjuk, miképpen kell kérnünk, amit kérünk." (Róm. 8, 26.)

Ebben igazad van, de halljad a tanácsom. Egyáltalán nem fontos, hogy egyenként meghatározd azokat a kegyelmeket, amelyekre abban a pillanatban neked és minden embernek szüksége van. Maga a Mester tanít meg bennünket az egyszerű imádságra: „Atyám, azt akarom, arra kérlek, hogy szenteltessék meg a te Neved", stb. s azután az Atyára bízva, hogyan, milyen mértékben és mikor óhajtja kéréseit meghallgatni.

Az Üdvözlégy-ben és a litániákban az Egyház megmutatja, hogyan kérjük egyszerű szavakkal az irgalmasság Királynőjének segítségét: „Imádkozzál érettünk, bűnösökért", s azután az Anya bölcsesé-

gére, hatalmára, kegyességére bízza, hogy bajainkban megsegítsen bennünket. Hiszen ő sokkal jobban ismeri azokat, mint mi magunk.

Egy valaki ismeri minden ember minden szükségletét, kivétel nélkül, végtelen szeretettel szeret minket, ég a vágytól, hogy mindenkit megmentsen és hatalma is van ahhoz, hogy irgalmas szeretetének terveit valóságra váltsa. Ez a valaki: Jézus, az emberré lett Bölcsesség, akiről a Bölcsesség Könyve (8, 1.) azt mondja, hogy elér erejével a világ egvik végétől a másikkig s a mindenséget üdvösen igazgatja. Jézus mindazt tudja, meggondolja, akarja és meg is teszi, ami a lélek javára szolgál. Egy hajszál sem eshet le fejünkről az ő tudta és hozzájárulása nélkül. Minden egyes ember lelkével ezerszer többet törődik, mint a legjobb atya. És ezerszer inkább viseli szívén annak a léleknek a javát, mint a legjobb édesanya.

Ez nem csupán jámbor vélekedés, hanem az isteni Gondviselésről szóló hitcikkely lényeges tartalma.

A hittudósok arra intik a papokat és a népet, hogy már a szent áldozat előtt gondolatban, esetleg írásban összefoglalják azokat a személyeket és szándékokat, amelyekért az áldozatot bemutatják, ne-

hogy a szent cselekedet folyamán veszte-
gessenek időt erre.

A papnak nem is kell az egyes szándé-
kokat ismernie. Elég, hogy azok egyálta-
lán vannak, a pap tud a létezésükről és
ezekre a szándékokra mutatja be áldozat-
tát. A Mindenttudó mindegyiket ismeri.

Milyen nagyszerű volna, ha minden
személyes szándékodat Jézus szándékai-
ba olvasztanád és a szentmisén, Jézus
felajánlásánál egyszerűen az ő szándé-
kait tennéd magadévá, s így imádkoznál:
„Ime, Atyám, neked ajándékozom Jézust,
szeretett Fiadat és az ő végtelen érde-
meit. Add meg nekem cserébe mindazt,
amit Jézus szentséges Szíve kíván a te
dicsőségedre, az ő szent Anyja és szent-
jei dicsőségére, a magam és enyéim és
minden egyes lélek számára a földön és
a tisztítóhelyen.” Így mutass be áldozatot
Jézus minden szándéka szerint. Ezzel Is-
tennek nagyobb dicsőséget, nagyobb örö-
met, magadnak nagyobb érdemet, na-
gyobb biztonságot, magadnak és mások-
nak több kegyelmet szerzel. Ezt is bebi-
zonyítom.

Ha Jézus minden szándékát magadévá
teszed,

1. Istennek nagyobb dicsőséget szerzel,
mert ezzel megvallod élő hitedet Isten

bölcsességében, hatalmában és szeretetében, az ő gondviselésében, mely aprólékosan törődik minden egyes teremtményével és öröktől fogva mindent mindenki javára intéz.

Egyúttal te is kívánod a mennyei Atya számára azt a magasztalást és dicsőséget, amelyet Isten Fia gondolt ki isteni bölcsességében és szeretetében. S ez messze felülmúlja mindazt, amit te véges értelmekkel elképzelhetsz. A megfontolt akarat Isten előtt cselekedetnek számít. Ha te is akarod azt, amit Jézus akar Atyja és Édesanyja dicsőségére, akkor, legalább is akarated szerint, meg is tetted ezt és ezzel megdicsőítetted a mennyei Atyát, méltó vagy a mennyei jutalomra. Úgy dicsőítetted meg az Atyát, amint csak Fia dicsőítheti meg Őt.

2. Istennek nagyobb örömet szerzel, mert nem szabsz határt Isten irgalmas szeretetébe vetett bizalmadnak. Semmi sem okoz akkora örömet a végtelenül jóságos és bőkezű Istennek, mint ha hiszel, bízol és határtalanul fogékony vagy az ő szeretetére. Isten tiszteletben tartja szabad akaratunkat. Ő csak akkor ad, csak akkor adhat nekünk, ha mi akarjuk. Itt a földön mindig meg kell lennie az együttműködésnek. Ha te más teremtmények he-

lyett akarod azt, amit Isten adni szeretne nekik, ekkor erre az imára megadhat nekik mindent. Egyenkint még mindig visszautasíthatják ugyan a kegyelmet, de ez nem csökkenti a te érdemedet, mert örök dicsőséget szerzel Isten Jóságának, aki a te kérésedre felajánlotta a szóbanforgó kegyelmet.

3. **Neked nagyobb érdemet** szerez. Valamilyen cselekedet érdeme az istenszeretet tisztaságától, szabadságától és fokától függ, amellyel azt végezted. A szeretet az az erény, amely mindenben egyedül arra törekszik, **amit Isten akar, úgy amint Ő akarja, és azért, mert Ő akarja.** Ezt a feltételt pedig akkor teljesítheted legjobban, ha Jézus szándékait, Jézus szeretetét teszed magadévá, mert ezzel lemondasz saját belátásodról, saját akaratodról, saját kedvtelésedről. Akkor tisztán és szabadon csakis azt akarod, amit az Atya akar, úgy amint Ő akarja és azért, mert Ő akarja.

Hogyha Jézus mindent és mindenkit átfogó szándékai szerint imádkozol, dolgozol és szenvedsz, akkor szereteted, tehát érdemed is épp oly nagy, tágas és mély, mint Jézus Szívének szeretete. Akkor úgy szeretsz, mint egy másik Krisztus, mint egy **keresztény**, igazi katolikus, azaz általános szeretettel.

Ha apró szándékaidat elmerítéd Jézus fönséges, mindent átfogó szándékaiban, ezzel nem adod fel saját intencióidat, amennyiben jók, sőt végtelenül kitágítod, s felszaporítod azokat. Jézus szándékai egyszerűségük ellenére sokrétűek, hiszen minden egyes teremtményt és minden teremtmény jó szándékait magukban foglalják. Így jön létre Jézusban, Vele és Átala az összes szentek minden szándékával való egyesülés, akik a világ kezdetétől fogva éltek, továbbá Mária, az angyalok és a boldog lelkek szándékaival való egyesülés. Hiszen Jézus szándékai mindazokat magukban foglalják, amelyeket sugallt s amelyek Szentlelkének hatására fogantak. Tehát a Szentatyáért, a papokért, a szerzetesekért, a házastársakért, a gyermekekért, a haldoklókért, az Isten dicsőségét szolgáló művekért végzett imák is az ő szándékaihoz tartoznak.

Ez a tökéletes istenszeretet és felebaráti szeretet, Jézus parancsának teljesítése: „Úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” (Jn. 13, 34.)

Az ilyen szeretet végtelenül értékes és érdemszerző Isten előtt. A megfontolt akarat Isten szemében tettnek számít, mert befejezett emberi cselekedet. Eszerint kapjuk jutalmunkat vagy büntetésün-

ket, nem pedig a külső siker vagy sikerelenség szerint, amennyiben az nem a mi hatalmunktól függ.

4. **Több biztonságot** ad. Aki minden fenntartás nélkül az Úr gondolatához, akaratához szabja a magáét, az nem tévedhet, mert különben Jézus tévedne. Aki mindenben Jézus szándékait teszi magáévá, az a tévedés minden veszélyét kizárja.

a) „Nem tudjuk, miképen kell kérnünk, amit kérünk”, mondja Szent Pál a rómaiakhoz írt levelében (8, 26.). Jézus azonban tudja. Ha az ő szándékai szerint imádkozom, akkor csalhatatlanul helyesen imádkozom.

b) Keresztes Szent János intelme a következő: Tévedés lenne, ha egyik embert jobban szeretnéd mint egy másikat. Mindenki csak annyi szeretetet érdemel, amennyire Isten szemében szeretetreméltó. Ezt azonban nem tudjuk s ezért állandóan abban a veszélyben forgunk, hogy túlságosan, vagy nagyon is kevésbé szeretünk egyeseket. Ha azonban minden szándékomat Jézus szándékaiba merítem, akkor feltétlenül biztos lehetek, hogy minden egyes ember iránt érzett szeretetem mértéke, száma és súlya szerint is rendezett, s az isteni szeretethez alkalmazkodik.

c) Sok keresztény ember imája igen gyakran az önkarat megnyilvánulása, mert ha módjában állna, a **maga** akaratát kényszerítené Istenre. Az ilyen imából hiányoznak azok a tulajdonságok, amelyek megnyerik Isten hajlandóságát: az alázatosság, az isteni gondviselésbe vetett bizalom, az ő akaratával való megegyezés. Az **igazi ima, mely mindig meghallgatásra talál**, őszintén a jóra törekszik és teljes jóakarattal lát a megvalósításhoz. Az igazi ima, mely mindent elér, a hívő lélek imája, mely önmagát önnön semmiségében látja, Istent pedig létének végtelen, felfoghatatlan teljességében szemléli, mint jó Atyát, akihez gyermeke, a lélek, egyre jobban ragaszkodik, hozzá-símul, s akinek átengedheti magát. Ez a magatartás akkor lesz tökéletes, ha mindenben Jézus szándékait teszed magadévá. Akkor feltétlenül biztos lehetsz, hogy imád tökéletes és meghallgatásra talál.

5. **Több kegyelmet és áldást szerzel magadnak és mindazoknak, akikért imádkozol, és pedig két okból:**

a) Jézus sohasem engedi, hogy nagylelkűségben felülmúlják. Emelkedjünk saját kívánságaink fölé és állítsuk Jézus kívánságait és érdekeit az első helyre tiszta szeretetből, akkor majd Jézus is így

tesz velünk. Első szándéknak veszi mind-
azt, amit iránta való szeretetből feláldoz-
tunk. Nekünk is azzal a mértékkel mér-
nek, amellyel mi magunk mérünk.

b) S akkor ez a nagy szeretet, mely
Jézus és a teremtmények javára történt
lemondásban nyilvánul meg, egyszeriben
elhárítja a meghallgatás legfőbb akadá-
lyát: a testvéreinkkel, tehát Jézussal való
egyesülés fogyatékoságát. Hiszen az ál-
dozati adományt csak akkor fogadja el Is-
ten, ha előbb kibékülünk testvérünkkel.
Csak akkor nyerjük el bűneink bocsána-
tát, ha mi is megbocsátunk. Jézus minden
lelket annyira szeret, hogy életét adja
érte, s így mi is csak akkor egyesülhe-
tünk Jézussal, ha szeretjük testvéreinket,
és csak akkor egyesülhetünk vele **töké-
letesen**, ha **úgy** szeretjük testvéreinket,
amint **Ő** szereti őket. Mivel oly keveset
törődtünk testvérünk érdekeivel, s lélek-
ben többé-kevésbé elzárkózunk előle,
kevés van bennünk Jézusból, igen sok
kegyelemről és segítségről kell lemonda-
nunk, amelyet a Jézussal és a szentek-
kel való közösségből meríthetnénk, és
testvéreink is sok segítséget veszítenek
el, amit mi adhattunk volna nekik. Ezért
van imánknak oly csekély hatása, ezért
tart oly soká, míg kérésünk meghallga-

tásra talál. Az Úr azt akarja, hogy mindnyájan egyek legyünk. (Jn. 17, 22.) „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot találnak.” (Mt. 5, 7.)

Hadd világítsuk meg példával is a mondottakat. Boldog Tauler, a híres domkosrendi hitszónok, mesélte a következőket: Sok ember zarándokolt el egy szentéletű szűzhöz, aki egészen átadta magát Isten akaratának, és imáiba ajánlották ügyeiket. Meg is ígérte, hogy imádkozik értük, de többször elfelejtette, hogy ezt vagy azt a szándékot megemlítsse. Mégis minden szándék teljesült és sokan eljöttek hozzá, hogy közbenjárását megköszönjék. Ez a szűz egyszer gyengéden panaszkodott az Úrnak, hogy olyan dolgokért mondanak neki köszönetet, amelyekért nem is imádkozott. Hiszen megfeledezett arról a bizonyos szándékról. Az Udvözítő erre így szólt hozzá: „Leányom, attól a pillanattól kezdve, hogy akaratodat az én kezembe tetted le, én is a te kezébe helyeztem az enyémet. Ha nem is kérsz tőlem semmit különösképen, mégis mindent a te kívánságod szerint teszek, mert ismerem szíved minden `vágját.”

A mondottak után további példákra nincs szükség, bizonyára megérted, hogy

tulajdon szándékaidat mindig és mindenben Jézus szándékaival kell egyesítened, Jézus szándékai szerint kell imádkoznod, áldoznod, cselekedned és szenvedned s egykor meghalnod.

5. AZ ÁLDOZÓ PAP

1. Jézus

A szentmiseáldozat a keresztáldozat megjelenítése. A keresztáldozatnál azonban, s így a szentmiseáldozatnál is Jézus nem csupán áldozati adomány, hanem egyúttal áldozó pap. Jézus önmagát és misztikus testét ajánlja fel az örök Atyának. Jézus a Pap, a Közbenjáró az Atya és miköztünk, Ő a Főpap Szent Pál szavai szerint: „Hiszen egy az Isten s egy a közvetítő is az Isten és az emberek között: az ember Krisztus.” (Timóteus I. 2, 5.)

2. A felszentelt pap

A keresztáldozat vértelen bemutatására az oltárnál Jézus a felszentelt papot rendelte. A pap az emberek közül való. A papi rend szentsége által Jézus felfoghatatlan hatalmat ad a papnak az ő titokza-

tos és valóságos Teste fölött, felhatalmazza, hogy ahányszor, ahol és amikor csak akarja, megjeleníthesse a kereszttáldozatot és szabadon rendelkezessék azzal az Atya dicsőségére és a lelkek üdvére. A pap a szentelés által oly titokzatos és csodálatos módon egyesül Jézussal, a Főpappal, hogy ketten egyek lesznek: a pap szava Jézus szava s a pap Jézus szavaival végzi az átváltoztatást: „Ez az én testem, ez az én vérem.” Amikor a pap a gyóntatószékben feloldozza a bűnöst, akkor Jézus engedi el a bűnöket. Midőn a pap a szentolajjal megkeni a súlyos beteget, akkor Jézus gyógyítja testét és lelkét, már amennyire a beteg fogékony a gyógyításra. Amikor a püspök bérmál, kezéből Jézus Szívén keresztül árad a Szentlélek a megbérmált lelkébe és teszi őt Krisztus katonájává. Midőn a püspök a felszentelésre váró papra teszi kezét, akkor Jézus szenteli őt pappá. Amikor a pap tanít, köt és oldoz, valójában Jézus műveli mindezt. A pap az Úrnak adja értelmét, akaratát és szívét, kezét és lábát, nyelvét és hangját, testét és lelkét. Jézus a papban, a pappal és a pap által gondolkodik és akar, beszél és cselekszik, áld, szentel és átváltoztat, áldozatot mutat be és kegyelmeket oszt. Mindez egé-

szen a pap műve, de még sokkal inkább egészen Jézusé. Ó bárcsak minden keresztény ember erősebb meggyőződéssel hinne ebben az igazságban s élne ebben a hitben!

3. Az Egyház

A pap a katolikus Anyaszentegyháznak, Krisztus misztikus testének hivatalos ügyvivője a földön és annak nevében jár el.

Az Egyház mutatja be az áldozatot a papban, a pappal és a pap által; benne és általa az Egyház ajánlja fel Jézust és önmagát az Atyának. Jézus valóságos és titokzatos Teste élő egész, s az egésznek tulajdona, ezért a Főnek és a tagoknak áldozata mindig az egész test áldozata, sohasem az egyes emberek magánügye. Hiszen az egyes tagoknak nincs kizárólagos rendelkezési joguk az egész fölött. Ezért illeti meg az Egyházat az első hely az áldozók között. Ezért kell minden egyes szentmise tényleges gyümölcset elsősorban az összegyűjtött hitéhez és áhítatához mérni. Ha méltatlan pap mondaná is a misét, és egyetlen ember sem venne részt az áldozaton, a szentmise gyümölcse akkor is változatlan maradna, mert az egész Egyházé, hitének és áhita-

tának mértéke szerint. Beláthatatlan jelentőségű dolog tehát, hogy a Szentatya parancsa szerint minden eszközzel felkeltjük és elmélyítsük a szentmiseáldozat iránti áhítatot. Minél előbb, gyökeresebb a papokban és hívőkben a szentmiseáldozatba vetett hit, bizalom, szeretet és áhítatot, minél nagyobb buzgósággal mutatják be és vesznek részt azon, annál hatalmasabb lesz az a kegyelemfolyam, mely naponként, óránként, sőt percenként több-százezer szentmiséből áramlik a lelkekbe és engesztelést nyújt a világ bűneiért. Igen nagyjelentőségű dolog tehát hogy az Egyháznak sok szentje és vértanuja éljen a földön, mert ők képezik azokat a tágranyitott ereket, amelyeken át Jézus Szívéből és Sebeiből az Egyházba ömlik az isteni élet. Ha most csak egyetlenegy olyan szent lélek élne e földön mint Mária, az Úr fölséges Anyja, akkor még ma is történnének olyan nagy csodák, mint az apostolok korában. Micsoda ösztönzést jelent ez az életszentségre s arra, hogy a szentmise iránti áhítatot teljes erőnkől gyakoroljuk és terjesszük.

4. Én

Ha azt akarom, hogy nekem személyes részem lehessen a pap és az Egyház áldo-

zatában, szükséges, hogy azzal egyet-
értsek és magam is belekapcsolódjak. Hi-
szen módomban van az áldozatot vissza
is utasítani, elhárítani, és annak gyümöl-
cseiről, amennyiben rajtam áll, lemonda-
ni. Ezért nekem is együtt kell működnöm
a szent áldozatnál, és pedig oly módon,
hogy Krisztus és az Egyház áldozatát
mint az Egyház tagja a pappal együtt ma-
gam is bemutatom, magam is feláldozom
Jézust, az ő valóságos és titokzatos Tes-
tét és önmagamat Benne, Vele és Átala
az Atyának.

a) **Benne.** Hogy hatalmat és rendelke-
zési jogot kapjak az áldozati adomány
fölött, hogy valóban részem legyen Jézus
és az Egyház áldozati cselekedetében,
előbb élő egységben kell lennem Krisz-
tussal, a Fővel és az ő titokzatos Testé-
vel. Húsnak kell lennem az ő húsából,
csontnak az ő csontjából, azaz élő tag-
nak Krisztus Testében. Ezért egyesülnöm
kell az ő szent emberségével, s ezáltal is-
tenségével **a megszentelő kegyelem ré-
vén.** Mindezt így foglalhatom össze: Ő-
benne kell lennem és működnöm. A nagy
bűnös, aki bűnét nem bánja meg, aki
bensőleg vagy külsőleg már ki is vált
az Egyházból, nem részesedik az áldozat-
ban, nem jogosult az áldozati adományra,

nem vehet részt az áldozati cselekedetben. Aki pedig Jézusban van, az **egy** áldozati adománnyá lesz Vele, részt vesz az áldozati cselekedetben, úgy hogy az egyetlen cselekedetté válik. Amennyire én magam Jézusban vagyok és Jézus bennem van, olyan mértékben foghatom fel az áldozat gyümölcsét, s nyílnak meg Bennem Jézus Sebei az Egyház javára, és szolgál az én önfelajánlásom Jézusban az Atya dicsőségére s a lelkek üdvére. Micsoda ösztönzés ez arra, hogy mindig a kegyelem állapotában éljek, cselekedeteimet lehetőleg tökéletesen, Jézussal való benső egyesülésben végezzem és Jézusnak azokban minél tágabb teret engedjek. Nagyon ajánlatos, hogy mielőtt Jézust felajánljuk, minden alkalommal lelkiáldozást végezzünk. Egészen egyszerű és hathatós módon tehetjük ezt, a következő röpimával: „Jézusom, teljes szívemből egyesülök Veled.”

b) **Vele.** A kegyelem azonban nem szünteti meg személyiségünket és szabadságunkat. A Jézus Szívéből fakadó isteni életáram átjárja, átisteníti ugyan a tagot, de meghagyja annak egyéniségét. Jézus minden tagot sajátos természetének megfelelően igazgat. Akaratunk az isteni erőáram hatására teljesen szabad, emberi

cselekedeteket hajt végre. Ezek teljesen a mi cselekedeteink, bár ugyanakkor Jézus cselekedetei is. Hiszen én ellenállhatok lelkemben Krisztus ösztönző erejének, vagy legalábbis részben gátat vehetek az ő működésének. Ezért azután egyedül én vagyok felelős. Jézus tehát feláldozza önmagát és engemet s én is elvégzem ugyanezt, de szabad elhatározásból, személyes akarati tényként, melyért nekem kell számot adnom. Együtt áldozom Jézussal és az Egyházzal.

c) **Általa.** Az én áldozati tevékenységem mindenestre alárendelt szerepet játszik. Egy a közvetítő, a Főpap. Isten végtelenül tökéletes lény. Ezért az áldozat módjának is végtelenül tökéletesnek kell lennie. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha az áldozó papot végtelen méltóság és szentség övezi. Ezért egyedül Krisztus áldozhat méltóképen, s az Atya csak az ő kezéből fogad el áldozatot. Így tehát nekünk is Általa kell áldozatunkat bemutatnunk. S ezért fejezi be az Egyház az Atyához intézett imádságokat a következő szavakkal: a mi Urunk Jézus Krisztus által... Per Dominum nostrum Jesum Christum. Ezért zárul a szentmise szorosan vett áldozati része ezzel az átfogó imádsággal: Általa, Vele és Benne van

neked, mindenható Atyaisten, a Szentlélekkel egyetemben **minden** tiszteleted és dicsőséged. Amen.

5. Mi

Az áldozati cselekedetet tehát csak mint tagok, az egész Egyházzal egyesülve végezhetjük el. Jézus és az ő titokzatos Teste sohasem lehet magántulajdon, hanem az egésznek tulajdona, az egésznek áldozata. **Tehát az áldozatot mindig Jézussal, a Fővel és az ő tagjaival közösen mutatjuk be.** Ezért mondjuk felajánló imánkban: felajánljuk neked Jézust és önmagunkat.

Vannak még más fontos okai is annak, hogy az áldozatot mindig közösségben kell bemutatnunk.

Először a mi Urunk figyelmeztet erre, mondván: „Ismét mondom nektek, hogy ha ketten közületek megegyeznek a földön bármely dologban, melyet kérnek, megnyerik azt Atyámtól, ki mennyekben vagyon. Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt. 18, 19—20.)

Ezért tanított bennünket az Úr a Miatyánkban arra, hogy többszámban imádkozzunk: „Miatyánk... mindennapi

kenyerünket add meg nekünk ma, bocsásd meg a mi vétkeinket... ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól."

Fontos okai vannak ennek.

a) Ha` közösségben imádkozom, akkor minden egyes tagnak és együttvéve az összesnek imáira, áldozatára igényt tartok. Amit pedig megfontoltan akarok, az Isten előtt cselekedetnek számít. Tehát az összes tagok imái és áldozatai az én imám és áldozataim lesznek, s felajánlhatom azokat a mennyei Atyának.

b) Mindig fel kell tételeznem, hogy olyan tagok is vannak a közösségben, akik jobban imádkoznak és áldoznak, mint én. Én **akarom** ezt a tökéletességet. A megfontolt akarat Isten szemében tett. Akaratom a másik ember tökéletességét a maga számára veszi igénybe, s ezzel pótolja azt, ami tulajdon tökéletességéből hiányzik.

c) Vanak talán olyan tagok is a közösségben, akik rosszabbul imádkoznak és áldoznak, mint én, vagy pedig egyáltalán nem imádkoznak, mert nem tudnak vagy nem akarnak imádkozni. Ha közösségben, tehát az összes tagok nevében imádkozom, az én cselekedetem a többieké is

lesz és így mindenki hasznot merít belőle.

d) A kegyelem befogadásának és hathatós voltának alapfeltétele a szeretet. Minél nagyobb a szeretet, annál nagyobb a kegyelem. Ha én az imádságban, Jézus feláldozásában egyesülök mindazokkal, akik ugyanezt teszik s így az ő imájukat is a magamévá teszem, ezzel hathatós és értékes módon gyakorolom a felebaráti szeretetet. Mert akkor mindazt mindenki számára akarom, amit az egyesek és az összes tagok a maguk és a többiek számára akarnak. S ezt az isteni Szív szeretetével akarom, azzal a szeretettel, amely az összesek szívében lángol.

Ha tehát imádkozol és áldozol, ne tedd azt egyéni módon, elkülönülve, hanem mindig Krisztussal, a Fővel és Krisztussal, az ő titokzatos Testével egyesülve, mely éppen akkor ugyanezt teszi, és tedd mindazok helyett, akik ezt elmulasztják. Ezért mondjuk Jézus felajánlását többes-számban: felajánljuk neked Jézust és önmagunkat. Gyakran indítsuk fel tehát azt a szándékot: „Belekapcsolódom Jézus minden egyes felajánlásába, melyet éjjelnappal végeznek a földön.” Minden szívdobbanásunk Amen legyen erre a fohászra. Ajánlatos, hogy azok a lelkek, akik ezt

a felajánlást szorgalmasan gyakorolják, maguk között még külön megegyezzenek és felindítsák azt a szándékot, hogy társuk felajánlásával mindig kifejezetten egyesülni akarnak.

6. Mária szeplőtelen Szíve által

A szentmiseáldozatnak végtelen érdemszerző és hatóereje van. Gyümölcsei azonban, amelyekben mi részesülünk, mindig korlátozottak, és pedig nem azért, mintha Isten nem adna szívesen többet, hanem azért, mert befogadóképességünk nagyon csekély. Minden egyes szent áldozatból annyi kegyelmet kapunk, amennyire feltárjuk szívünket, amennyi bizalom, szeretet, alázatosság és őszinte vágy van bennünk a kegyelem és az Istennel való egyesülés után. Minél tökéletesebben mutatjuk be vagy hallgatjuk, annál több és nagyobb kegyelem árad belőle lelkünkre és másokra. Hiszen megjelenhetünk Isten színe előtt s felajánlhatjuk neki Jézus és a magunk áldozatát tulajdon szentségünk öltözetében is. De akkor joggal tarthatunk attól, hogy áldozatunk gyümölcse csekély lesz.

Azonkívül Isten végtelen szentsége és

fölsége is azt követeli, hogy minden adományt azzal a legnagyobb szeretettel és szentséggel ajánljunk fel neki, amely teremtmény számára egyáltalán lehetséges. Mit tehetünk hát szegénységünkben, ínségünkben? Ilyen végtelenül szent közvetítőt keresünk, hogy az mutassa be a Magasságbelinek áldozatunkat a mi nevünkben.

Szenteljük magunkat tökéletesen Máriának, úgy amint azt az újabb idők legnagyobb Mária-apostola, Szent Grignon de Montfort a Szentlélek sugallatára megmutatta nekünk. Ez a legkönnyebb, legbiztosabb, legrövidebb és legtökéletesebb út, mely nehézségeinkből kivezet, legkedvesebb Isten előtt, és részesít bennünket a szentmise gyümölcseiben.

Vessünk előbb egy pillantást az Istenanya hasonlíthatatlan szentségére és méltóságára, közvetítői képességeire, azután lássuk, mi annak a titka, hogy ezt a szentséget Isten nagyobb dicsőségére és tulajdon hasznunkra értékesítsük.

Ha egy fejedelem országának leányai közül választ feleséget, az a leány uralkodói méltóságra emelkedik, uralkodónő lesz. Ha egy király egyik alattvalóját veszi nőül, az a hajadon az egész nép fölé emelkedik, a királyi trónra kerül, ki-

rállyői rangot és méltóságot nyer. Ha pedig maga Isten földi teremtményt választ jegyeséül, akkor ez a teremtmény mérhetetlenül felülemelkedik a teremtett dolgokon, Isten magasságába szárnyal, s amennyire ez teremtmény számára egyáltalán lehetséges, Istennel szinte egyenrangúvá lesz. Résztvesz az isteni méltóságban. Egy teremtmény sohasem lehet Isten, Mária sem lehetett istennővé, de annak határáig, a hittudósok kifejezése szerint az Istenség határáig emelkedett. „Bizonyos fajta végtelenség kell ahhoz, hogy valaki a Végtelennek Anyja lehessen.” (Villanovai Tamás.) „A Boldogságos Szűz azért, hogy Isten Anyja lett, bizonyos végtelen méltóságot nyert abból a végtelen Jóból, ami Isten, s ebben a vonatkozásban nála tökéletesebb nem lehetséges.” (Szent Tamás.) Ez a mérhetetlen méltóság viszont az isteni természetben való lehető legtökéletesebb részesedést, átistenülést követelt. Ez a méltóság megkívánta a szeplőtelen fogantatást, ami azt jelenti, hogy Isten az ő jövőendő Anyjának és Jegyesének lelkét a kegyelem állapotában teremtette. Oly magas fokú kegyelem volt ez, hogy az angyalok és szentek legmagasabb tökéletességét is meghaladta. Mária teremtésének első

pillanatától kezdve Istennek csodálatos módon beléöntött megismeréséből kifolyólag olyan tiszta, izzó, tökéletes szeretetet indított lelkében Isten iránt, hogy azzal jobban megdicsőítette az Urat és több kegyelmet érdemelt, mint a legnagyobb szentek legfájdalmasabb vértanúságukkal. Ha az összes angyalok és szentek szeretete egyetlen szívben folyna össze, még ez a szív sem szeretné Istent oly tisztán és szabadon, oly mélyen és erősen, mint a teremtés Királynőjének Szíve már teremtésének első pillanatától fogva. Ha egy ember szeretetének egész erejét és tüzét, amelyre csak képes, egyetlen szeretetaktusban összpontosítja, szeretete megkétszereződik. Ha azután ennek a kétszeres szeretetnek teljes erejével újabb szeretetaktust végez, ezt a szeretetet is megkétszerezi, és kezdeti szeretetének négyszeresét éri el, stb.

Mária képes volt arra, hogy pillanatról pillanatra, egyenlő erővel és sohasem csökkenő hűséggel együttműködjék határtalan kegyelemteljességével, mégpedig éjjel és nappal. Ezáltal oly magasra jutott az Istenhez való hasonlóságban, a szentségben, hogy egyetlen más teremtmény sem lesz képes soha ennek a kegyelemteljességnek, szentségnek egész mélysé-

gét és magasságát felfogni. Mária titok, melyet egyedül Isten ismer tökéletesen. Felfoghatatlanul megvilágosította és megtöltötte a Fiú bölcsesége, átítatta, szentségbe öltöztette, átizzította a Szentlélek szeretete. Olyan mint a nap, Isten fényének megközelíthetetlenségében. Az Istenember után nincs más lény, aki annyira hasonló volna Istenhez, Isten tökéletességeit olyan teljességben és összhangban egyesítené magában, olyan hatalmas, bölcs, jóságos, szent, irgalmasszívű, okos, igazságos, tiszta és szép lenne, mint Mária, a Magasságbelinek szeplőtelen, méltó Leánya, Anyja és Jegyese. Ezzel a végtelenül gyöngéd szeretettel könyörgött Mária 14 éven át a világ üdvéért való kimondhatatlan vágyódással a Megváltó eljöveteleért, és végül meggyőzte az Atya Szívét. Ezzel a szeretettel mondta ki „Fiat”-ját: „Ime az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” Ezzel a szeretettel fogadta Isten Fiát anyai méhében és végezte el Vele együtt a megváltás művét.

Attól a pillanattól kezdve, midőn Jézust méhében hordozta, az Úr kereszthaláláig, mennybemeneteléig három dolgot cselekedett a mi nevünkben:

1. Szakadatlanul imádta az Udvözítőt,

hálát adott, engesztelést nyújtott neki, s így teljesítette a mi kötelességeinket Urunk és Üdvözítőnk iránt.

2. Szeretetének minden erejével és hevével igénybe vette számunkra Jézus imáját, munkáját, szenvedéseit és örömeit, minden tevékenységét, s értünk, a mi nevünkben, az összes teremtmények helyett szüntelenül felajánlotta azokat a mennyei Atyának.

3. Szeretetének mondhatatlan erejével és szentségével akarta azt, amit Jézus akart, úgy, ahogy Ő akarta, azért, mert Ő akarta. Úgy imádkozott, mint Jézus, úgy szenvedett mint Jézus, titokzatos módon Vele együtt halt meg engesztelésül a világ bűneiért, ezt a cselekedetét Fiáéval egyesítette, s Benne, Vele és Általa, az ő szándékai szerint és minden teremtmény nevében ajánlotta fel azt az Atyának. Így kiegészítette azt, ami Jézus művéből és szenvedéséből még hiányzott titokzatos Teste, az Egyház számára.

Mindezt oly nagy hűséggel és tökéletességgel tette, hogy egy pillanatra sem tántorodott meg, a legcsekélyebb kegyelmet sem vesztette el, sem a maga, sem az emberiség számára. Így tehát a megváltói kegyelmek egész teljességét magába fogadta és most a mennyországban

osztogat azokból, amit, amennyit, akinek és amikor csak akar. Mária így minden kegyelem közvetítője, Isten minden gyermekének Anyja lett. Mária által, Benne és Vele akarta a Magasságbeli megkezdeni, folytatni és bevégezni a megváltás művét. Ezzel nekünk is utat mutatott. Mi is minden cselekedetünket, különösen a legszentebbet, a szentmiseáldozatot Mária által, Benne, Vele és Érte végezzük. Ehhez a következőkre van szükség:

1. Mielőtt a szentmisét bemutatjuk vagy azon résztveszünk, le kell mondanunk tulajdon véleményünkről, belátásunkról, akaratunkról, tulajdon szentségünkről, bármily nagynak tűnik is az előttünk. Ezt egyszerű akaratilag elhatározással tehetjük: „Lemondok önmagamtól.”

2. Ugyanakkor egyesülnünk kell Máriával: „Mária, teljes szívemből egyesülök Veled. Most Benned, Veled és Általad akarom ezt a szentmisét bemutatni, vagy azt meghallgatni. Ament mondok mindenre, amit te ezalatt gondolsz, akarsz és cselekszel. Én is akarom mindezt. Hadd legyek minisztránsod, aki az egész Egyház nevében csatlakozik Hozzád, szolgál Neked, felel Neked, az Ament és a Deo gratias-t mondja s így mindenki számára

igénybe veszi azt, amit Te teszel és úgy amint Te teszed. Töltsd el életemet a te gondolataiddal. Akaratom hadd símuljon a Tiedhez! Töltsd el szívemet szereteteddel, a Te szent szándékaiddal. Mutasd be Te bennem, általam és értem a legszentebb áldozatot az Atyának. Hadd vegyek részt a Te fölséges istentiszteletedben. Minden szívdobbanásom Amen legyen mindarra, amit Te gondolsz, imádkozol, akarsz és cselekszel."

A megfontolt akarat tett. Amit az imádságban teljes szívünkől kívánunk megtenni vagy elszenvetni Istenért, azt az imádságban valóban meg is tesszük.

Ha így lemondok önmagamról és tökéletesen egyesülök Máriával, úgy akaratom szerint teljes megfontolással magamra öltöm a mennyország Királynőjének hasonlíthatatlan szépségét, hogy az ő tökéletességével ajánljam fel a szent áldozatot a szentséges Istennek.

De nem állunk meg a pusztá akaratnál. A Szentszűz nem kevésbé irgalmas, mint ahogy elképzeljük. Ő teljesíti is kéréseinket. Kezébe veszi Jézust és minket is Benne, s ezt az adományt oly nagy szeretettel, alázatossággal és szentséggel nyújtja át az Atyának, hogy az Úr biztosan elfogadja azt. Ezen a módon pótolja

mindazt, ami szentségünkben hiányzik. Az ő szűzi kezében minden egészen tiszta, szép és tökéletes lesz, csillogó arany, mely méltó a mennyei Atyához. A mennyei Atyának hasonlíthatatlanul több dicsőséget és örömet szerzünk, ha a szent áldozatot Mária szeplőtelen, határtalanul szent és tiszta Szívén át ajánljuk fel neki. Cselekedetünk hasonlíthatatlanul érdemszerzőbb, kegyelemszerzőbb lesz a magunk és mások számára, ha azt Mária szentségével végezzük, ha Vele, Benne és Átala tesszük. Ezért sohase ajánljuk fel másként a szent áldozatot, mint Mária szeplőtelen Szíve által, azaz a boldogságos Szűznek, minden szentek Királynőjének hitével, bizalmával, szeretetével, alázatosságával, engesztelő lelkületével, háladatosságával, Isten dicsőségéért s a lelkek üdvéért égő buzgóságával, Jézussal való egyesülésével és áhítatával.

A Máriával való egyesülés azonban — s ezt hangsúlyoznunk kell — nem mentesít ama kötelezettség alól, hogy a szent cselekményt magunk is a lehető legtökéletesebben végezzük. Mária egyúttal tökéletes mintaképül is szolgáljon tulajdon cselekvésünkre. A szent tanítómester, Grignon de Montfort ezért azt kívánja, hogy mindent Máriával tegyünk. Benső-

leg mindig „az Igazság Tükrére“ szegé-
zük pillantásunkat, róla olvassuk le, mi-
lyen legyen cselekedetünk. Igyekezzünk
olyan élő hitet, oly erős bizalmat, olyan
lángoló szeretetet és alázatosságot indíta-
ni szívünkben, aminőt Anyánknál látha-
tunk. Képzeld el például, hogyan végezte
ő a keresztvetést a szentmise kezdetén,
hogyan alázkodott meg Isten fölsége előtt,
hogyan imádkozta a Kyrié-t, a Glóriá-t,
a Credó-t, stb., hogyan ajánlotta fel Jé-
zust és önmagát Benne, Vele és Átala,
hogyan egyesült Vele a szentáldozásban.
Ennél jobb iskolát nem ismerek az igazi
jámბorságra. Ha a lélek komolyan veszi
Mária követését, az égi Anya rendkívüli
kegyelmekkel, megvilágításokkal és ösz-
tönzéssel segíti fáradozásában. Lassan, de
biztosan külsőleg és belsőleg tökéletes
szentségre neveli gyermekét.

Igy lesz Mária a mi csendes szenté-
lyünk, a Szentháromság temploma, amely-
ben felajánljuk az Atyának a szent áldo-
zatot, méltó istentiszteletet végzünk.

Lépjünk be mindannyian ebbe a szeplő-
telen szentélybe. Isteni Mesterünk maga
adott erre példát. Ő beleágyazta magát
Mária anyai méhébe, Márián keresztül,
Benne, Vele és Érte akart élni, Benne,
Vele és Átala akarta önmagát, titokzatos

Testét, a katolikus Egyházat megalkotni, hogy azután önmagával együtt azt is áldozatul ajánlja fel az Atyának. Ezzel az Atyának hasonlíthatatlanul nagyobb dicsőséget, nekünk mérhetetlenül több kegyelmet szerzett, mint bármi más módon. Utánozzuk az isteni példát s Jézust és Benne, Vele, Átala önmagunkat is mindig Mária szeplőtelen Szíve által ajánljuk fel az örök Atyának.

7. Az összes teremtmény nevében

Amikor Jézus még a földön járt, mindenben úgy intézkedett, mint az emberiség Feje, mindent az összes teremtmény nevében, helyettük cselekedett. Tulajdon gondolataival, szavaival, tetteivel és szenvedéseivel egyesítette az ő szeretett tagjainak minden gondolatát, szavát, tettét és szenvedését, vízcseppek módjára befogadta azokat érdemeinek tengerébe és így ajánlotta fel az egészét az Atyának. Ezzel az egyesüléssel a tagok cselekedeteit megtisztította, minden tökéletlenségtől megszabadította, jószándékaikat megszentelte. A mi cselekedeteink magukban véve mitsem jelentenek Isten végtelen nagyságához képest. Ha azonban egybefolynak

Krisztus végtelen érdemeivel, ezzel az egyesüléssel bizonyos értelemben végtelen értékűvé válnak, méltó módon dicsőítik meg Istent és örök jutalmat érdemelnek.

Az ő akarata pedig az, hogy kövessük példáját, hogy mi is úgy szeressük egymást, amint Ő szeretett bennünket. Azt akarja, hogy mi felindítsuk és sokszor megújítsuk magunkban ezt a lelkületet mindenben, amit Jézussal, Benne és Általa cselekszünk, vagy szenvedünk, és pedig azzal a kifejezett óhajjal, hogy a mennyei Atya tetteinket, szenvedéseinket minden teremtmény javára írja, épp úgy, mintha mindezt maguk cselekedték volna.

Mekkora lenne Jézus dicsősége, ha sok olyan lelket találna Egyházában, akik szüntelenül folytatnák a földön az ő másoknak szentelt áldozatos életét. Ez jelené a felebaráti szeretet állandó gyakorlását, Jézus parancsának teljesítését: „Úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” (Jn. 13, 34.)

Ilyen módon az Úr mindig megtalálná nálunk azt, amit mások megtagadnak Tőle, vagy nem tudnak megadni Neki. S akkor a mi helyettesítő érdemeink jutalmául mégis megadhatná azokat a kegyelmeket, amelyeket szívesen megadna, de

nem oszthat ki, mert nincs kéz, amely elfogadná azokat Tőle. A küzdő Egyházban az Úrnak mindig együttműködésre kell találnia, hogy kegyelme hathatós lehessen. Valakinek előbb bele kell kapcsolódnia az áramforrásba, Jézusba és az egyes világítótestekbe vagy motorokba, hogy a kegyelemáram megindulhasson és működhessen. Ezt a bekapcsolódást pedig a szeretet végzi, amely Jézussal és a lelkekkel összekapcsol bennünket, és pedig egyszerű akarati elhatározás segítségével: „Jézusunk, teljes szívünkből egyesülünk Veled és áldozati cselekedetünket Benned, Veled és Általad, az összes teremtmények nevében mutatjuk be.”

Ezzel mindig üdvös munkát végzünk, s egykor leírhatatlan örömmel tapasztaljuk majd, hány embert térítettünk meg ezen a módon, talán éppen az utolsó pillanatban, hány ártatlan lelket óvtunk meg a bukástól, hány halálos bűnt akadályoztunk meg, mennyi bajt és szerencsétlenséget háritottunk el, hány jócselekedetet hívtunk életre, segítettünk, és juttattunk célhoz, hány papi és szerzetesi hivatást adtunk az Egyháznak, hány szenvedő lelket szabadítottunk meg a tisztító tűz lángjaitól, stb.

Igy éljünk tehát, és vigyázzunk, hogy

minden cselekedetünket a lehető legtökéletesebben végezzük, nehogy ólomsúllyal akadályozzuk az Egyházat haladásában, s másoknak kelljen a mi munkánkat is elvégezniök, foltozgatniök vagy pótolniök, segítségünket nélkülözniök, stb. Legyünk Egyházunk egészséges tagjai, tegyük meg, ami tőlünk telik, járuljunk hozzá az egész Test fejlődéséhez.

Ha azt mondom: minden teremtmény nevében, akkor elsősorban **a földön élő emberekre** gondolok. Lelküknek Krisztus megváltó áldozata által kell igazságban és szentségben újjászületnie és tökéletességre jutnia.

Ugyanakkor azonban **a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre** is gondolok, akik már nem tudnak magukon segíteni és csak az Egyháztól kaphatnak segítséget. Mi mutatunk be helyettesítő áldozatot minden egyes szenvedő lélekért s az összesért együttvéve. Mi, keresztények, egyetlen egy ilyen lelket sem hanyagolhatunk el. Az isteni Szív szeretetével öleljük át és szeretjük valamennyit. Így a legelhagyottabb lelkek is segítséget kapnak, azok is, akikért már senki sem imádkozik vagy engesztel.

De **a boldogságos Szűzre** is gondolok.

Hányszor adott Jézus hálát az ő terem-
téséért, megváltásáért, megszenteléséért
és mennyei megdicsőüléséért, mennyire
dicsérte, áldotta ezért az Atyát, életét tet-
te fel erre. A szent áldozatban az Atya
dicséretét, az isteni Szív óhajait magun-
kévé tesszük, úgy ajánljuk fel azokat az
Atyának, mint tulajdon adományunkat és
kérésünket. „Atyám, mi kívánjuk a bol-
dogságos Szűzanya megdicsőülését, ame-
lyet szent Fiad kíván az ő szent Anyja
számára az egész világon. Az ő háláját,
szeretetét, dicséretét ajánljuk fel Neked
köszönetül a Szűzanya megteremtéséért,
megváltásáért és mennyei megdicsőülésé-
ért, és önmagunkat, az egész Egyházat
belehelyezzük ebbe az áldozatba, hogy
kiegészítsük azt, ami a megvalósuláshoz
még hiányzik!”

Mennyire felderül ebben a pillanatban
a mennyország Királynőjének arca, mily
kimondhatatlanul örül, ha őmiatta végte-
lenül megdicsőítjük az Atyát isteni Fiá-
nak és az egész Egyháznak áldozata által.
Ha igen nagy, különösen nagy örömet
akarsz szerezni Édesanyádnak, így mutasd
be a szent áldozatot. Szereteted ösztönzé-
sére biztosan minden erejét latbaveti,
hogy egykor vele együtt szemlélhesd és
élvezhesd az ő dicsőségét, s Jézusban,

Vele és Átala magasztalhasd az Atyát mindazért, amit érte cselekedett!

Amit az imént a boldogságos Szűzről mondtam, az a **szentekre** is érvényes. Valamennyien testvéreink Jézusban. Ebben az értelemben valamennyiök nevében mutatjuk be a szent áldozatot. Mindannyiukat szeretjük. Valamennyiüket kivétel nélkül méltónak tartjuk a mennyei dicsőségre. Mindannyiukért hálát adunk Istennek. Valamennyiüknek kívánjuk azt a földi dicsőséget, amelyet Jézus szánt nekik.

Ugyanez áll az angyalokra is.

Az ő teremtésükért, kegyelmeikért, a kegyelemben való megszilárdulásukért, mennyei dicsőségükért, az embereknek tett szolgálataikért is mennyi dicséretet, szeretetet, hálát és engesztelést nyújtott Jézus az Atyának! Milyen boldog öröm fogja el az angyalok karát, ha mi itt a földön az ő nevükben ajánljuk fel Jézust az Atyának. Hiszen nekik nincs hatalmuk Krisztus áldozata fölött. Ezért egyetlen angyal se legyen nekünk közömbös a mennyben. Mindannyiukat foglaljuk szeretetünkbe, szerezzünk nekik örömet, hiszen ez arra ösztönzi őket, hogy még többet tegyenek értük. Ha hálás akarsz lenni, nagy örömet akarsz szerezni az an-

gyaloknak, őrzőangyalodnak, akkor ebben a szellemben vegyél részt a szent áldozaton, ezzel a szándékkal ajánld fel Jézust és Benne önmagadat minél gyakrabban a mennyei Atyának.

Az összes teremtmények nevében. Tehát **a lélektelen teremtmények** is idetartoznak. Ezek is résztvesznek a megváltásban. „Minden teremtmény együttesen sóhajtozik és vajúdik mind idáig.” (Róm. 8, 22.)

Amennyiben Krisztus ismét visszavezeti az emberiséget Isten megismeréséhez és szeretetéhez, az anyagi teremtés is teljesíti rendeltetését és segíti az embert Isten megdicsőítésében. Mindent a megváltásnak kell megszabadítania a bűn átkától, mely az anyagi teremtést is terheli, a megváltásnak kell a természet hasonlíthatatlanul szép paradicsomi báját és tökéletességét helyreállítania, hogy Isten testben is megdicsőült gyermekeinek méltó lakóhelye legyen. Ezt is akarom, mert Isten így akarja. Ezt az akaratomat is befoglalom áldozatomba, ha felajánlom Jézust az összes teremtmények nevében.

Aki így az összes teremtmények nevében imádkozik, áldozik, az valóban katolikus, azaz egyetemes módon, mennyet, földet és alvilágot átkarolva imádkozik és

mutatja be áldozatát, s oly mélyen szeret, mint Jézus, mint Krisztus, tehát igaz keresztény módjára.

Amen

„Ahány ígérete csak van az Istennek, őbene Igen lett, azért is Amen általa az Istennek a mi dicsőségünkre.” (II. Kor. 1, 20.)

Az Anyaszentegyház minden imádságát az Amen szóval végzi. Ezt a szót Jézus isteni ajka szentelte meg, aki gyakran és ünnepélyesen ejtette ki és titokzatos erőt és kenetet lehelt belé. Ezért mi is az Amen szóval koronázzuk meg felajánló imánkat, s abba egész szívünket és egész akaratunkat beleöntjük.

Az Amen az imádság végén:

1. mindannak **összefoglalása** és **megerősítése**, amit imánkban mondtunk: „Amen, úgy legyen!”

Jól illik ez a mi gyengeségünkhöz. Ha áhítatosan mondjuk ki, jóvátesszük vele az imánkat megzavaró szórakozottságot és hanyagságot. Hiszen a szív és az akarat teljes erejével foglalja össze ez a szó mindazt, amiért imádkoztunk, amit Isten imádságunkra öröktől fogva meg akart adni nekünk.

2. Az Amen egyúttal örömujjongás is, amiért Isten meghallgatta kérésünket. „Amen, úgy lesz! Isten meghallgatott! Ennek az áldozatnak nem tud ellenállni.”

3. Az Amen a teremtő ige, mely betölti a földet. Az Atya előbb felvázolta a teremtés tervét, majd így szólt: „Fiat, Amen, legyen”, s a teremtés lőn.

Gábiel angyal leszállt a mennyből, meghozta Máriának az üzenetet, hogy Isten őt Anyjává választotta, az alázatos Szűz pedig így felelt: „Amen, legyen nekem a te igéd szerint.” S megkezdődött a világ megváltása.

A szentmisében a pap a Miatyánk után a mennyei Atya nevében mondja ki a teremtő Ament.

Ezért felajánló imánkat mi is a megerősítő Amennel, a meghallgatásért járó örömujjongással, s a teremtés mindenható igéjével zárjuk, amennyire ez hatalmunkban van.

Ha komolyan vesszük a dolgot, akkor a mennyei Atya is komolyan veszi, s Ő maga is kimondja mindenható Amen-jét: „Legyen nektek a ti akaratotok szerint! Nektek adom az áldozat gyümölcsét: birtokba veszek titeket mint tulajdonomat, mint gyermekeimet.”

A következő fejezetben az áldozat gyü-

mölcséről fogunk még néhány boldogító igazságot megszívlelni.

6. AZ ÁLDOZAT GYUMÖLCSE

Az áldozati adomány, melyet kivonnak a közönséges használatból s egészen Istennek szentelnek, az áldozó személyét képviseli, annak akaratát fejezi ki, azt az akaratát, hogy Isten őt örökre birtokba vegye. Az áldozó személye és az áldozati adomány közötti benső kapcsolatot, ezt a vágyat érzékelhető módon fejezi ki az áldozati lakomán való részvétel, az áldozati adománnyal való egyesülés, a szentáldozás.

A szentáldozás a szentmiseáldozat lényeges része. Ezért legalább a papnak feltétlenül áldoznia kell a szentmisén, máskülönben nem lesz teljes az áldozat.

Azt mondjuk, hogy az áldozatban az Istennel való egyesülés forró vágya jut kifejezésre. Ez tehát az áldozat igazi gyümölcse. Urunk ígérte egykor: „Mindazt, amit az én nevemben kértek az Atyától, megadja nektek.” Seholsem válik ez a feltétel s annak teljesevé olyan csodálatos valósággá, mint éppen a szentmisében. Itt Jézus áldozata által könyörgünk

az Atyához a teljes egyesülésért, Isten örök birtoklásáért és élvezéséért, és íme, az Istenség tüze valóban eltölt bennünket, fogékonyságunk mértéke szerint. A szentáldozásban Isten Fiával egyesülünk s így tevékeny részt kapunk Isten végtelenül boldog életében.

A szentmiseáldozatban végtelen értékű Kincset adunk a mennyei Atyának, végtelen dicsőséget és örömet szerzünk Neki. Ő nem engedi, hogy mi felülmúljunk nagylelkűségben. Minthogy pedig nincs ennél nagyobb, boldogítóbb dolog a mennyben, azért az Atya Jézust adja vissza nekünk a szentáldozásban, és Jézus a mienk lesz, olyannyira a mienk, hogy mi örökre Ővéi leszünk, s Ő a mienk, és már nem ketten, hanem egyek leszünk egy titokzatos, csodálatos élet- és szeretetközösségben. Az Atya nemcsak szeretetének pusztá jelével viszonzozza adományunkat, hanem végtelen, személyes szeretetével, a Szentlélekkel. A Szentlélek száll mireánk, miként a boldogságos Szűzre és Krisztussá alakít, Isten gyermekeivé tesz bennünket, mind nagyobb részt enged nekünk az isteni természetben.

Ó bárcsak az összes keresztények eleven és mély hittel fognák fel ezt a titkot, akkor ismét természetessé válnék szá-

mukra, mint az első keresztények számára, hogy minden egyes szentmisén a szentáldozáshoz járuljanak, s így sokkal nagyobb részük lehetne a megváltás gyümölcsében. **Csak azé lehet teljesen a szentáldozat gyümölcse, aki áldozik is a szentmisén, valahányszor csak teheti.**

^ Milyen boldogok és gazdagok is vagyunk mi, a katolikus Anyaszentegyház gyermekei! Van-e még egy ilyen nemzet, melynek Istene oly közel lenne hozzá, mint a mi Istenünk mihozzánk? (Szent Tamás.) A szentáldozás, az áldozat gyümölcse ez: egyesülés Krisztussal, az élő Isten Fiával. Ha a rozsdás vasat tűzbe teszed, a vas forró lesz, izzik, majd fehéren izzik, megolvad és végül maga is tűzzé válik, mindinkább felveszi a tűz tulajdonságait és természetét, míg azután egy lesz a tűzzel. Az étel, melyet elfogyasztasz, a te hússá és véreddé válik, testednek része lesz. Ezek hasonlatok, amelyekkel az egyházatyák a Krisztussal való egyesülés titkát akarták szemléletessé tenni.

Ami az embert emberré teszi, az éppen halhatatlan szellemi lelke, az emberi gondolkodás, akarás, érzés és élet forrása. S ami az embert kereszténnyé teszi, az Krisztus maga. A keresztény emberben

Krisztus a lélek, az **isteni** gondolkodás, akarás, szeretet és élet forrása. Minden egyes szentáldozás elevenebbé, hathatósabbá teszi ezt az egységet, egyre nagyobb részt ad nekünk Krisztus életéből, gyarapítja az értelemben az isteni világgosságot, az akaratban az isteni szentséget, a szívben az isteni szeretetet, elmélyíti a közösséget testünk és Krisztus megdicsőült teste között, nagyobb részt enged lelkünknek az isteni természetből. Minden egyes méltó szentáldozás után növekedem az istengyermekségben, több joggal mondhatom: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben.” Minden egyes szentáldozás közelebb visz Máriához, és biztosabban mondhatom neki: Anyám! Minden egyes szentáldozással édesebb testvére leszek a szenteknek s a mennyország mélyebben, boldogítóbban száll alá lelkembe. A jól előkészült lélek egyetlen szentáldozásban hasonlíthatatlanul nagyobb buzgóságra tesz szert, mint az összes szentek együttevén látomásaikban és kinyilatkoztatásaikban. Nem közömbös dolog, hogy egy szentáldozással több vagy kevesebb jutott-e reánk a földön. A mennyországban egykor úgy világít ki a gyakran áldozó lélek a többiek közül mint a nap a csillagok közül, mivel az ilyen lélek sokkal magasabb

fokban részesült a mennyország Királyának szentségében, szépségében és égi dicsőségében.

Ezért minden egyes szentáldozás ki mondhatatlan boldogságot, felfoghatatlanul nagy kegyelmet jelent, és többet ér, mint a világ minden aranya és ezüstje, minden öröme és élvezete. Fel sem tudom fogni, hogy egy keresztény katolikus ember, aki hisz ezekben az igazságokban, miért nem áldozik annyiszor, ahányszor csak kötelességmulasztás nélkül teheti.

Bárcsak minden keresztény ember elevenen, mélyen átérezné ezt a titkot, akkor majd természetesnek találná, hogy mint az első keresztények, minden szentmisén a szentáldozáshoz járuljon és így nagyobb mértékben részesüljön az áldozat gyümölcsében. Csak annak lehet része teljes mértékben az áldozat gyümölcsében, aki áldozik is a szentmisén, valányszor csak teheti.

Milyen szerencsések és gazdagok is vagyunk mi, a katolikus Anyaszentegyház gyermekei! Van-e még ilven nemzet mint a mienk, melynek Istene oly közel lenne hozzá, mint a mi Istenünk áll hozzánk! (Szent Tamás.)

Zárószó

Megtaláltuk tehát Jézust, legdrágább Kincsünket és megtanultuk, hogyan értékesítsük ezt a Kincset a szentmiseáldozatban. A szentmise a legszentebb és legüdvösebb cselekedet, melyet itt a földön egyáltalán végezhetünk. Minden alkalommal végtelenül megdicsőíti Istent és mérhetetlen kegyelmet, áldást hoz testünkre és lelkünkre, földi életünkre és örökkévalóságunkra.

Nagyon kívánatos volna tehát, hogy naponta többször is résztvegyünk a szentmisén, sőt éjjelünket s nappalunkat ezzel a fölséges foglalkozással töltsük. Ez lenne a mennyország a földön. Amint pedig a szentségi áldozás mellett lelkiáldozás is van, épp úgy van a valóságos szentmiseáldozat mellett vágyáldozat is, amely nincs helyhez vagy időhöz kötve.

Ennek a könyvnek a második része azt a gyakorlatot akarja megvilágítani, mely egész napi munkánkat szakadatlan vágyáldozattá alakíthatja.

II. RÉSZ
VÁGYÁLDOZAT

1. AZ AKARAT SZEREPE LELKI- ÉLETEDBEN

Ami az embert az állat fölé emeli és emberré teszi, értelmes, halhatatlan lelke az. A lélek voltaképen szellem, mely a testtel egyesül ugyan az időben, de tevékenysége lényegében független a testtől. Éppen ezért a test nélkül is tökéletes emberi cselekedetekre képes, amint ezt a test halála után meg is teszi. A lélek tevékenységei: a megismerés és az akarás. Minél tisztább az értelem megismerése, minél szabadabb és határozottabb az akarat beleegyező vagy elutasító magatartása, annál tökéletesebb, annál érdemszerzőbb vagy büntetésre méltóbb az emberi cselekedet.

A megfontolt akarat teljesértékű emberi cselekedet

Az érzékekben tapasztalható **érzések** csupán **kísérő jelenségek**, idegingerületek, amelyek felléphetnek, de el is maradhat-

nak, a megismeréssel és akarattal esetleg megegyezhetnek s így segítségünkre lehetnek, de szembe is szállhatnak a szellemi tevékenységgel, s némileg akadályozhatják azt. Egy ember csordultig telve lehet a hitetlenség, kétségbeesés, gyűlölet, tisztátalanság, harag érzésével, s ugyanakkor a hit, a bizalom, a szeretet, a tisztaság, a szelídség teljesértékű cselekedeteit végezheti. Hit és hitetlenség, bizalom és kétségbeesés, szeretet s gyűlölet, megfontolt jó s rossz gondolatok, felebarátunk megítélése, vágyak, kívánságok, stb., mindezek tisztán szellemi cselekedetek, amelyeket Isten örök boldogsággal jutalmaz, vagy örök kárhozattal büntet, holott külsőleg egyáltalán nem nyilatkoznak meg a világban, s az egész cselekvés szellemi téren marad. Nagyon fontos igazság ez a lelki életben. Igen sokan csak érzékelhető jelek alapján értékelik cselekedeteiket, pl. érzelmeik foka és tartama, vagy cselekedeteik külső sikere szerint. Márpedig ez helytelen megítélés.

A lelkiélet a szellemben, tehát az értelemben és az akaratban játszódik le.

Isten tiszta szellem, ezért csupán szellemi módon közelíthetjük meg, csak szellemi módon, értelmünk és akaratunk útján egyesülhetünk Vele. Az akarat játsza itt a főszerepet. Valamely dolgot csak annyira ismerünk meg, amennyire azt korlátolt felfogóképességünk magáévá teszi. Az akarat viszont úgy ragadja meg a dolgot, ebben az esetben Istent, amint van. **A természetfölötti, lelki élet tehát mindekelőtt az akarat dolga.** A természetfölötti élet nem megismerésünk mértéke, nem érzelmeink foka és ereje szerint, hanem akaratunk határozottsága, tisztasága és ereje szerint van meg bennünk, amellyel Istent hathatósan, azaz minden rendelkezésünkre álló erőnk latbavetésével akarjuk, Vele egyesülni óhajtunk. Nem annak van tehát nagyobb hite, aki a legtöbb kinyilatkoztatott igazságot ismeri, tanulta, hanem annak, aki határozottabban azonosítja magát Isten igéjével és életét a hit követelményei szerint rendezi be.

Ismétlem: A megfontolt akarat teljes-

értékű emberi cselekedet. Minél tisztább a megismerés, minél szabadabb és határozottabb a beleegyezés, annál tökéletesebb, annál érdemszerzőbb vagy büntetésre méltóbb a cselekedet. Az érzéki világban való megvalósulás semmi lényegeset nem ad a cselekedethez, az csak külső jel, a kiktartó és tevékeny akarat megnyilvánulása.

Ez a tény az **imaélet értékére és hasznára** is éles fényt vet. Sokan elveszett időnek tartják az imádságra fordított időt, és semmittevőknek az imádkozó embert. Az ilyenek annyira érzékiek hogy csak az érzékelhető cselekedetet tartják igazán cselekedetnek. Márpedig a szellemi tevékenység hasonlíthatatlanul tökéletesebb, fontosabb, hathatósabb, és Isten előtt csakis ez mértékadó.

Imádkozni annyi, mint megfontolt akarat cselekedeteket tömöríteni. Aki helyesen imádkozik, az már a földön kezdi el **akarni** azt, amit Isten öröktől fogva akart megadni nekünk, feltéve, **ha** mi is úgy akarjuk.

Imádkozni annyi, mint intenzív lelki tevékenységet folytatni, a hit, a remény, a szeretet, az alázatosság, az imádás, a hála, az engesztelés, vagyis az összes erények cselekedeteit végezni. Az imában fo-

gant jófeltételek is cselekedetnek számítanak Isten előtt, akkor is, ha később különböző akadályok miatt nem valósulhatnak meg. A megvalósulás hiánya nem csökkenti az akarati cselekedet értékét, csupán annak a jele, hogy az akarat még nem elég erős, vagy pedig a külső akadály túlságosan nagy. Ezért sohasem szabad elcsüggednünk, sohasem szabad jófeltételeinkről lemondanunk, azzal a kifogással, hogy azok úgy sem valósulnak meg soha. Már a jófeltétel is akarati cselekedet, örök jutalomra méltó, ha jó, s örök kárhozatra, ha súlyos bűnt foglal magában. Aki csupán elhatározza, hogy ember-társát meggyilkolja, abban a pillanatban gyilkossá válik Isten előtt, akkor is, ha később mégsem váltja valóra elhatározását. És megfordítva, **mindazt, amit az imádságban teljes szívből meg akarunk tenni, vagy el akarunk szenvedni Istenért, azt az imádságban valóban meg is tesszük.** Aki tehát egész szívéből imádkozik Isten dicsőségéért és testvére üdvösségéért, az üdvös cselekedetet végez.

Ezt az igazságot alkalmazzuk most a vágyáldozatra.

2. JÉZUS FELAJÁNLÁSÁNAK GYAKORLATA: VÁGYÁLDOZAT

A szentségi áldozati cselekmény helyhez és időhöz kötött, és csak felszentelt pap végezheti. Semmi sem akadályozza viszont, hogy ugyanezt a cselekedetet bármikor és bárhol elvégezzük szellemi módon, akaratumk, vágyaink szerint. Ezt minden keresztény ember megteheti.

Elsősorban mindig akad valahol a világon olyan pap, aki éppen abban az időpontban mutatja be a szent áldozatot. Egyenletesen elosztva minden percre négy szentmise jutna. Miért ne egyesülhetnénk ezzel a miséző pappal? Hiszen ő a mi nevünkben is áldozik, nekünk csak beleegyezésünket kell adnunk, hogy a szentmise a mi javunkra váljék, és felajánlhasuk azt a mennyei Atyának.

De még erre sincs okvetlenül szükség. Jézus, legdrágább Kincsünk mindig rendelkezésünkre áll. Csak meg kell ragadnunk és fel kell használnunk Őt. Mindenben Jézust keressük tehát, bárhol vagyunk is, bármit teszünk, szenvedünk, érzünk is, a jóban és a rosszban, hogy a jót megszentelje, a rosszat pedig jóvátegye.

Hogyan alkalmazzuk ezt a gyakorlatot?

Reggel felébredve a mennyei Atyához emeled tekintetedet, megemlékezel szeretetéről, az éjszakai nyugalom, az előtted álló nap adományáról, a reád váró kegyelmekről, melyek elmélyítik a mennyországot lelkedben. A földön minden pillanat mérhetetlenül drága, mert az isteni szeretet gyakorlására fordíthatod, mert Istentől kaptad ajándékba az egész örökévalóságra. Hogyan is adhatsz méltó hálat az Atya szeretetéért, hogyan imádhatsz, dicsérheted, szeretheted Őt érdeme szerint?

Hiszen reggeli imád oly szegényes, oly méltatlan Isten felségéhez. Menj Jézushoz, tedd magadévá az ő reggeli imáját, melyet 33 éven át nap mind nap felajánlott az Atyának. Micsoda látvány volt az mennyben és a földön, midőn Isten Fia köszöntötte isteni Atyját, hálat adott neki, engesztelte az elmúlt éjszaka bűneiért, áldást kért tőle a kezdődő napra. Végtelenül drága és tökéletes istentisztelet volt ez.

Jézus a mi nevünkben imádkozott, nekünk csak bele kell kapcsolódnunk imájába mindazokkal egyetemben, akik éppen most végzik imájukat, ilyenféleképpen: „Jézusunk, teljes szívünkből egyesülünk Veled.” Azután ajánljuk fel ön-

magunkat és az egész Egyházat az Atyának, ugyanúgy mint a szentségi áldozatnál: „Mennyei Atyánk, Mária szeplőtelen Szive által felajánljuk Neked Jézust, az ő reggeli imáját és önmagunkat, a mi imánkat Benne, Vele és Általa, az ő szándékai szerint és az összes teremtmények nevében. Amen.”

Asztalhoz ülve emlékezzél meg arról, hogy a jóságos atyai gondviselés terítette meg asztalodat, az teremtette a vetőmagot, az fejlesztette és ápolta, az símogatta napsugárral és öntözte esővel, az adta a munkás kezeket, hogy a gabonát begyűjtsék, megőröljék, kenyeret süssenek belőle s azután asztalodra tegyék. Ő kezdetől fogva tudta, hogy ez a kenyér egyedül a te számodra készül, hogy téged tápláljon s neked örömet szerezzen. Ha így minden falat kenyérből, minden korty vízből, minden édes gyümölcsből és jó ételből az Atya szava száll feléd: „Gyermekem, neked készítettem ezt, nézd, mennyire szeretlek téged!” — akkor túláradsz szíved a hálától és a szeretettől, akkor kimondhatatlanul szegénynek érzed önmagadat, mert ezért a sok szeretetért nem tudsz méltó ajándékot felajánlani Istennek. De mégis, ott van Jézus, legdrá-

gább Kincsed. Tekints reá, nézd, étkezés előtt és után hogyan emelte szemét és szívét az Atyához, s adott Neki hálát, engesztelést az emberek mértéktelenségéért és hálátlanságáért. Fölséges, isteni asztali ima ez, az örök Atyához méltó. Jézus ezt az istentiszteletet is a te nevedben végezte. Kapcsolódj bele mindazokkal egyetemben, akik éppen most ugyanezt teszik, mindazokért, akik nem teszik, mert nem tudják vagy nem akarják elvégezni: „Jézusunk, teljes szívünkből egyesülünk Velled.” „Mennyei Atyánk, Mária szeplőtelen Szíve által felajánljuk Neked Jézust, szeretett Fiadat, az ő asztali imáját és a minenket Benne, Vele és Átala, az ő szándécai szerint és az összes teremtmények nevében. Amen.”

Megkezded munkádat. Gondolj arra, hogy ez sem tökéletes istenszolgálat. Ki képes közülünk, szegény bűnösök közül olv tiszta istenszeretetre, oly tökéletes odaadásra Isten akaratával szemben, minden erejének szüntelen, tökéletes latba vetésére az Atya kedvéért, ki tudná a napi fáradalmakat olyan tökéletes vezeklő szellemben elviselni, hogy a szentséges Isten semmi kivetni valót sem találhatna benne? Márpedig Istenhez csak az méltó, ami tökéletes. Mit tehetünk szük-

ségünkben? Jézushoz fordulunk. Az ő munkája tökéletes isteni meghódolás volt Atyja előtt, végtelen engesztelés a mi vétkeinkért. Ő a mi nevünkben dolgozott. Nekünk csak bele kell kapcsolódnunk az ő munkájába: „Jézusunk, teljes szívünk-
ből egyesülünk Veled.” „Mennyei Atyánk, Mária szeplőtelen Szíve által felajánljuk Neked Jézust, az ő tökéletes munkáját s a mienket az Ővével egyesítve, és önma-
gunkat is Benne, Vele és Általa, az ösz-
szes teremtmények nevében, az ő szán-
dékai szerint. Amen.”

Szenvedned kell. Bármilyen nagy türe-
lemmel, vezeklő lelkülettel, Isten akarata
iránti odaadással viseled is szenvedéseid-
et, Istenhez méltó módon akkor sém
tudsz szenvedni. Egyedül Jézus adhat
szenvedésednek végtelen értéket, bizo-
nyos értelemben végtelen érdemszerző és
engesztelő jelleget. Kapcsolódj bele Jé-
zus szenvedésébe mindazokkal egyetem-
ben, akik ugyanakkor ugyanígy cseleked-
nek: „Jézusunk, teljes szívünk-
ből egyesülünk Veled, szenvedéseinket a te mond-
hatatlan szenvedéseiddel egyesítjük és
felajánljuk ezt az áldozatot a mennyei
Atyának: Mennyei Atyánk, Mária szep-
lőtelen Szíve által felajánljuk Neked Jé-
zust, szeretett Fiadat, az ő mindenekfelett

nagy és szent szenvedéseit és önmagunkat, a mi szenvedéseinket Benne, Vele és Általa, az ő szándékai szerint és az összes teremtmények nevében. Amen."

Kísértésben vagy. Ez vagy amaz a gonosz indulat akarata ellenére felüti benned a fejét. Ilyenkor az ellentétes erényt kellene gyakorolnod, tökéletesen és határozottan, mert ebben a helyzetben minden erőd latbavetésével Isten akarata mellett kellene állást foglalnod. De még ha valóban megtennéd és gyakorolnád is ezt az erényt, akkor sem lenne ez a gyakorlatod igazán méltó Istenhez. Egyedül Jézus tudta az erényeket úgy gyakorolni, hogy azzal végtelenül megdicsőítette az Atyát. A te nevedben tette ezt is. Csak bele kell kapcsolódnod erénygyakorlatába: „Jézusunk, teljes szívünkből egyesülünk Veled.” „Mennyei Atyánk, Mária szeplőtlen Szíve által felajánljuk Neked Jézust, az ő türelmét, szeretetét, tisztaságát, alázatosságát, önmegtagadását, stb. és önmagunkat, ellenállásunkat a kísértéssel szemben, erényességünket Benne, Vele és Általa, az ő szándékai szerint és az összes teremtmények nevében. Amen."

Vétkeztél, s arra gondolsz, hogy az összes emberek engesztelő halála sem tudna akárcsak egyetlen halálos bűnért is tö-

kéletes engesztelést nyújtani, mert a sértett fél a végtelenül szent Isten. Ne csüggedj! Jézus, Isten Fia, magára vállalta az engesztelést, Vérével, Sebeivel, kereszt-halálával mindent jóvátett a te nevedben. Csak bele kell kapcsolódnod engesztelésébe: „Jézusunk, teljes szívükből egyesülünk Vele.” „Mennyei Atyánk, Mária szeplőtelen Szíve által felajánljuk Neked Jézust, az ő áldozatos halálát a mi bűneinkért, s a magunk engesztelését, önmagunkat Benne, Vele és Átala, az ő szándékai szerint és az összes teremtmények nevében. Amen.”

Reád bízom, kedves olvasó, hogy a fenti példákat életed minden más eseményére is alkalmazd. Ha jól megértetted szavaimat, könnyen boldogulsz vele magad is. A következőkben már csak arra szorítkozom, hogy ennek a gyakorlatnak nagy értékét szemed elé tárjam.

3. JÉZUS GYAKORI FELAJÁNlásÁNAK JELENTŐSÉGE

A fentemlített gyakorlat jelentősége mérhetetlenül nagy.

I. Ha Jézust felajánljuk, minden alkalommal **kiváló keresztényi erényt** gyakorolunk.

rolunk és nagy érdemeket, kegyelmeket szerzünk.

1. Ha Jézust felajánljuk, **hitvallást** teszünk szent vallásunk legmélyebb titkai: a Szentháromságnak, Krisztus istenségének, a kereszthalállal való megváltásnak, Mária szeplőtelen fogantatásának és egyetemes kegyelemközvetítésének, Krisztus misztikus Testének, a szentek egységének, és a mindent magába ölelő isteni gondviselésnek titka mellett.

2. Ha Jézust felajánljuk, az **alázatosságot** gyakoroljuk, mert beismerjük tulajdon szegénységünket és bűnös voltunkat, hiszen nem merünk közvetlenül Isten felségéhez járulni, hanem inkább Jézusba és Máriába helyezük minden reményünket, s az ő közbenjárásuk és érdemeik által remélünk az Atya elé jutni. Ugyanakkor alázatosan meghódolunk Isten rendelkezése előtt, mely azt akarja, hogy mi mindent Jézus és Mária által nyerjünk el és minden dicsőséget és magasztalást csak Jézus és Mária által adjunk az Atyának.

3. Ha Jézust felajánljuk, megvalljuk határtalan **bizalmunkat**

a) a mennyei Atya és isteni Fia végtelessen bölcsesége, hatalma és jósága iránt, elismerjük, hogy Ők mindenkiről és mindenről gondoskodnak, mindenkinek és

mindennek a javát akarják és segítik elő.

b) Krisztus érdemeinek végtelen hatóereje s az ő ígérete iránt: „Bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”

c) A szeplőtelen Szűz Máriának, minden kegyelem közvetítőjének könyörgő mindenhatósága és soha nem csökkenő érdemei iránt.

4. Ha Jézust felajánljuk, a tökéletes **istenszeretetet** gyakoroljuk. Azért ajánlom fel Jézust az Atyának, hogy végtelenül megdicsőítsem Őt, azzal a dicsőséggel, amelyet a Fiúisten az Atyaistennek szerzett. Úgy ajándékozom az Atyának Jézus Szíve isteni szeretetét, mint tulajdon adományomat, és Jézus Szívében, Vele és Általa azt a szeretetet adom Neki, amelyet az Úr a szentek, elsősorban Édesanyjának tiszta szívébe öntött. S mivel tökéletes és méltó módon akarom ezt az ajándékot felajánlani, Mária tiszta Szívének szeretetével adom azt az Atyának.

5. Ha Jézust felajánljuk, egyúttal a **Mária iránti tökéletes odaadást** is gyakorolhatjuk, Szent Grignon de Montfort tanácsai szerint.

6. Ha Jézust felajánljuk, tökéletesen **megegyezünk Isten akaratával**. Jézus szán-

dékai szerint áldozni annyit jelent: „**akarom** mindazt, amit Isten akar, úgy amint Ő akarja, azért mert Ő akarja, mindig, mindenütt, minden tekintetben.”

7. Ha Jézust felajánljuk, a tökéletes **felebaráti szeretetet** gyakoroljuk, mert Mária végtelenül tökéletes anyai szeretetével akarjuk kivétel nélkül minden emberi lélek számára földön és mennyben mindazt, amit Jézus az Ő istenien bölcs és irgalmas szeretetével kívánhat és nyújthat nekik. Minthogy ezt mindenki más helyett is gyakorolom, kivétel nélkül mindenkinek része van cselekedetemben, s az Atya mindenkinek és minden egyes léleknek javára írhatja az én cselekedetemet, éppúgy, mintha maguk tették volna.

8. Ha Jézust felajánlom, minden erény tökéletes **mintaképeire**, Jézusra és Máriára tekintek, és pedig egész napon át, minden cselekedetemben, amelyet ezzel a felajánlással megszentelek. Hűséges gyakorlás mellett ez minden keresztény ember belső és külső életére üdvös hatást tehet. Mondd meg, kivel barátkozol és én megmondom, ki vagy. Ez a gyakorlat egyébként is arra ösztönöz, hogy mindent a lehető legtökéletesebben végezzek, hogy minél több legyen a szívemben Jézusból, és

Jézusban való áldozatom minél jelentősebbé váljon, tágra nyitott ér legyen, melyen át az Istenember Szívéből az Egyház testébe árad az isteni élet vérkeringése. Ha tehát gyakran felajánljuk Jézust, állandóan **Isten jelenlétében járunk**, minden erény és tökéletesség útján haladunk.

9. Ezzel a felajánlással Jézus és Mária **példáját követjük**.

a) Jézus önmagát és titokzatos Testét mindig Mária által ajánlotta fel az Atyának.

b) Mária mindig Jézust ajánlotta fel az Atyának és önmagát Jézusban, Vele és Átala, az ő szándékai szerint és az összes teremtmények nevében. Mária sem ajánlkozhatott volna ennél többet Istennek és az ő áldozata is csak Jézus áldozatában nyer végtelen értéket és méltóságot. Ezért imádkozott így a földön, s amit a kegyelem idelenn megkezdett, azt a dicsőség a mennyben bevégezte. Ezen a módon lett Mária minden kegyelem közvetítőjévé.

c) Ha Jézust felajánljuk, résztveszünk az ő és Édesanyja **papi ténykedésében** is. Ilyen módon gyakoroljuk az **egyetemes királyi papságot**, amelyről Szent Péter beszél: „Ti pedig választott nemzedék, ki-

rályi papság vagytok." (I. Pét. 2, 9.) Engedelmeskedünk a Szentlélek figyelmeztetésének: „Járuljatok hozzá, mint élő kőhöz, kit az emberek elvetettek ugyan, de Isten kiválasztott és megtisztelt; és ti is, mint élő kövek, épüljete fel rajta lelki házzá, szent papsággá, lelki áldozatok bemutatására, melyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által." (I. Pét. 2, 4.)

II. Ha hűségesen gyakoroljuk ezt a felajánlást, még legapróbb mindennapi cselekedetünkkel is végtelenül megdicsőítjük az Atyát és pótoljuk azt, amit emberi gyarlóságból, gyengeségből, sőt rosszaságból vétettünk vagy vétünk. Hiszen akaratod szerint minden egyes cselekedetnél Jézusnak, az ő szeplőtelen Anyjának és misztikus Testének, az Egyháznak szentségébe öltözködöl. A megfontolt, őszinte akarat Isten előtt tennék számít, ezért minden cselekedetedet színarannyá teheted ezen a módon. Azt, ami benne gyarló és tökéletlen, az egész áldozat szentsége eltörli és kiegyenlíti. Ha pedig vétkeztél volna, és őszinte bánattal felajánlod Jézust az Atyának, vétkezed abban a pillanatban semmivé foszlik. Jézus engesztelő szenvedésével végtelen kárpótlást adsz az Atyának azért a dicsőségért, amelytől a világ bűnei megfoszthatták.

Ha az ilyen felajánlás után még mindig nyugtalankodol, az sértett hiúságodnak, vagy egyéb kísértésnek tulajdonítható, mivel önmagadra s nem Istenre tekintesz. Hiszen az Atya már elégedett Veled, szeret téged és egyedül ez a fontos. Máris bőséges kárpótlást nyujtottál Neki vétkeidért. Most természetesen nem a Szentlélek békéjében fogamzott fájdalomra, bánatra és töredelemre gondolok, amely csak növeli a bátorságot s egyre nagyobb éberségre és áldozatokra, hűségre és hállára, Jézus buzgó felajánlására ösztönöz. Boldog az a lélek, mely még hibáiból is hasznot tud meríteni, mert Szent Ágostonnal elmondhatja: „Boldog bűn, mely arra készítetett, hogy a mennyei Atyának végtelenül több dicsőséget és örömet szerezzek, mint a bűn nélkül tettem volna.” Hisz valóban nem közömbös, hogy Jézust eggyel többször vagy kevesebbszer ajánljuk fel az Atyának. Ha tudnók Jézus felajánlásának értékét, bizonyára sokkal buzgóbban gyakorolnók azt!

Isten szolgálójának, a tiszteletreméltó Emmerich Anna Katalinnak egyik látomásával szeretném a mondottakat szemléletessé tenni. Isten egyszer megmutatta neki, hogyan állunk imádság dolgában. Láta, hogy angyalok nagy fehér táblákra

jegyzi fel imáinkat s négyféleképen osztályozzák azokat.

Egyes imádságokat pompás aranybetűkkel írtak fel, másokat ezüstös színnel, ismét másokat sötétebb, s egyeseket fekete betűkkel. Ez utóbbiakat vonással húzták át.

A látnoknő kérésére az angyal magyarázatot is adott: „Amit **aranybetűkkel** írok fel, az a hívők imája. Ezek imákat és jócselekedeteiket egyszersmindenkorra Krisztus érdemeivel egyesítették s ezt a felajánlásukat többször megújítják, közben azonban maguk is igyekeznek az ő parancsait megtartani és példáját követni.

Az **ezüsttel** feljegyzett imák azoknak imádságai, akik nem gondolnak erre az egyesülésre, de azért jámbor lelkek és szívbéli egyszerűséggel imádkoznak.

Sötét színnel azoknak imáit jegyezzük fel, akik nyugtalanok, ha nem gyónnak és áldoznak gyakran, ha nem végeznek el naponta bizonyos imákat, de amellet lanyhák és csak szokásból teszik a jót.

Fekete betűkkel írjuk fel és húzzuk át azoknak imáit, akik minden bizalmukat a szóbeli imába és vélt jócselekedeteikbe helyezik, de nem tartják meg Isten parancsait és nem fékezik meg rossz indulatait-

kat. Az ilyen imának nincs értéke Isten előtt. Ugyanígy áthúzzuk azoknak jócselekedeteit, akik fáradságot vesznek ugyan maguknak, hogy jót cselekedjenek, de közben tulajdon dicsőségüket és előnyeiket tartják szem előtt." Ezt mondja a látnoknő. Alkalmazd önmagadra ezeket az igazságokat, kedves olvasó.

Ha többször kifejezetten egyesítjük önmagunkat és jócselekedeteinket Jézussal és az ő érdemeivel, Istennek tetsző cselekedetet végzünk:

1. mivel minden erénygyakorlat annál tökéletesebb és hathatósabb, minél tudatosabban és szándékosabban végzik azt,

2. mivel állandó gyakorlással megtartjuk, sőt gyarapítjuk lelkünkben azt az erényt. Minél többször végzel valamely cselekedetet, és minél nagyobb fáradságba kerül, hogy jól végezzed azt, annál mélyebb gyökeret ver lelkedben és annál gyorsabban nő naggyá és erőteljessé.

A hanyagul végzett erénygyakorlat gyengíti készségünket, a tétlenség teljesen elsorvasztja azt. Láttuk már, hogy ha Jézust felajánljuk, tökéletes isteni és felebaráti szeretetet gyakorolunk sok más erénnyel egyetemben. Valahányszor tehát komolyan, azaz tudatosan és szándékosan,

szeretettel végzed ezt a cselekedetet, az említett erények növekednek benned. Istenszereteted izzóbbá, Krisztussal és az ő Egyházával való közösséged szorosabbá válik, minden munkádba több isteni élet árad Jézus Szívéből, s így jobban megdicsőíted az Atyát. Légy tehát okos, és gondoskodj róla, hogy cselekedeteidben minél több legyen ebből az isteni életből. Végezd el, ahányszor csak tudod, teljes öntudattal és szeretettel Jézus felajánlását Mária által, és az Egyház önfelajánlását Jézusban, Vele és Átala, az ő szándékai szerint és az összes teremtmények nevében. Kamatoztasd ezt a drága Kincset, amennyire csak lehet, nyujtsd ki utána kezedet és egész halom aranyat markolsz. Így lesz életed szakadatlan lelki áldozattá.

E gyakorlat gyümölcse

Miként a szentségi áldozatnál a lélek az áldozat teljes gyümölcseben részesül, midőn a szentségi áldozáshoz járul, s valósággal egyesül az Istenemberrel, ugyanígy a lelki áldozat alkalmával is részesül a lélek az áldozat gyümölcseben, a lelki egyesülésben. Ha lélekben felajánlom a Fiút az Atyának, az Atya ugyancsak lát-

hatatlan és lelki módon visszaadja Őt nekem örök tulajdonul. Istent nem mulhatjuk felül nagylelkűségben. Minél több hitet, szeretetet helyezek felajánlásomba, annál fogékonyabb lesz lelkem a kegyelemre, annál nagyobb részem lesz Jézusban és a Szentlélek teljességében. Azt hiszem, hogy a szentségi áldozat és áldozás után nincs szentebb, kegyelemszerzőbb gyakorlat, mint a vágyáldozat és a lelkiáldozás. Ezzel az áldozattal mindenhez hozzájárulok, amit Jézus kíván számomra isteni bölcsességében és szeretetében, az ő nevében imádkozom ezért az Atyához, tehát feltétlenül megkapom ezeket a kegyelmeket, ha lelkemben nem emelek gátat elébük. S ez a kegyelemáram nem csupán az én lelkembe ömlik, hanem mindazokra sugárzik, akikért és akik helyett áldozatomat bemutattam: vagyis minden egyes teremtményre. Egy sem távozhat üresen, ha tulajdon hibájából el nem utasítja a kegyelmet.

**Add el, amid van és szerezd meg
ezt a Kincset!**

Ezek után aligha kell olvasóimat arra buzdítanom, hogy egyetlen olyan szent-

miséről se maradjanak el, amelyen kötelességmulasztás nélkül résztvehetnek, és hogy a szentmisén kívül is minél gyakrabban végezzék el az említett felajánlást, különösen reggeli, asztali és esti imájuk alkalmával. Szenteljék meg ezen a módon imájukat, munkájukat, örömeiket és szenvedéseiket, engeszteljenek bűneikért, hibáikért és hanyagságaikért, Jézus nevében könyörögjenek az üdvösséghez szükséges és hasznos kegyelmekért. Könyörgésüket biztosan meghallgatja az Úr.

Ez a felajánlás néhány szóban egész életünknek, az egész szentmisének cselekményét magában foglalja. Ezért sokan miseimádságul használják.

Szentáldozás utáni hálaadásra is igen alkalmas. Hiszen akkor Jézus valóban a miénk és eleven egységben vagyunk Vele. Tehetünk-e ilyenkor nagyobb, szentebb dolgot, mint hogy Jézust, és Benne, Vele, Általa önmagunkat és az Egyházat Mária szeplőtelen Szíve által felajánljuk az Atyának, Jézus szándékai szerint és az összes teremtmények nevében? Válasszuk a felajánló imádságot áldozás utáni imádságunknak. Akkor nem lesz annyi elvetsettnek hitt szentáldozásunk, imaóránk, amelyek szárazság, érzéketlenség miatt gondolunk meddőnek. Annyit mindeneset-

re el tudunk rebegni: „Mennyei Atyánk, felajánljuk Neked Jézust.” Nem baj, ha kedvetlenül, érzés nélkül mondjuk is. A vak ember kincse nem kevésbé értékes, ha tulajdonosa nem láthatja is.

A rendezett lelkiéletet élők számára ajánlatos, hogy a felajánlást részleges lelkiismeretvizsgálatuk tárgyává tegyék, reggel előre megállapítsák a megfelelő alkalmakat és egyre gyakrabban végezzék a felajánlást, míg az szinte lelki lélegzetvétellüké válik.

Sokan, akik buzgón végezték ezt a felajánlást, később beismerték, milyen kegyelemforrást jelent az számunkra. „Teljesen megváltoztam, mióta a felajánlást gyakorolom!”

Rajta hát, kedves olvasó, előtted van Jézus, legdrágább Kincsed az Egyház szántóföldjében. Menj oda, add el, amid van, és szerezd meg ezt a Kincset!

Lépj azoknak a kis lelkeknek a sorába, akik Jézussal a kezükben, Máriával együtt méltó módon dicsőítik meg a mennyei Atyát az összes teremtmények nevében és a világ megmentésén fáradoznak. Boldog az a lélek, amely megtalálja Jézust, a legdrágább Kincset és tudja, hogyan kell Őt felhasználnia.

„Hálát adok neked Atyám, mennynek

és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsektől és okosaktól és kinyilatkoztattad a kisdedeknek."

„Igen, Atyám, mert így tetszett Neked. Mindeneket átadott nekem Atyám; és senki sem ismeri a Fiút más mint az Atya, z Atyát sem ismeri senki más mint a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni." (Mt. 11; 25—27.)

„A trónon Ulónek és a Báránynak áldás és tisztelet, és dicsőség és hatalom örökön örökké. Amen."

(Jel. 5, 13.)

Mennyei Atya, Mária szeplőtelen Szíve által felajánljuk Neked Jézust, szeretett Fiadat és önmagunkat Benne, Vele és Átala az ő szándékai szerint és minden teremtmény nevében.

Amen.

TARTALOM

Előszó	— — — — —	7
A rejtett kincs	— — — — —	9

I. RÉSZ

A tényleges áldozat

1. Az áldozati adomány	— —	14
B) Mi — az Ő titokzatos teste	—	27
A) Jézus — a Fő — — — —	— — — —	17
2. Az áldozat Ura	— — — —	39
3. Az áldozati cselekedet	— —	59
4. Az áldozat célja	— — —	69
5. Az áldozó pap	— — — —	84
6. Az áldozat gyümölcse	— —	113

II. RÉSZ

A vágyáldozat

1. Az akarat szerepe lelkiéletemben	— — — — —	120
2. Jézus felajánlásának gyakorlata: Vágyáldozat	— — — —	125
3. Jézus gyakori felajánlásának jelentősége	— — — —	131

24.

P. BERNADOT O. P.

**AZ EUCHARISZTIÁTÓL
A SZENTHÁROMSÁGIG**

150 oldal, 3.50 Ft.

25.

P. JOHANNES C. P.

LEGDRÁGÁBB KINCSEINK

148 oldal, 5.— Ft.

26.

DEMETER ISTVÁN

FÖL, A HEGYEKRE

Elmélkedések

208 oldal, 6.50 Ft.

